அருள் உரை

73

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

அத்வைதம்

ஆசையின் செயலும் 'அதிஷ்டான'மும்

ஆசை தன்னை ஊன்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கிற அதிஷ்டானம் என்ன என்று பகவான் சொல்கிறார். ஒன்றில்லை; மூன்று அதிஷ்டானங்கள். ஜீவனை 'உண்டு – இல்லை' என்று வதைப்பதற்காக அவனுடைய இந்திரியம், மனஸ், புத்தி மூன்றையுமே ஆசை ஆக்ரமித்துக் கொண்டு தனக்கு அதிஷ்டானமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது; அவனை மோஹத்திலே தள்ளி ஞானத்தை மறைக்கிறது என்கிறார்.

'அர்ஜுனா' உன்னை நன்றாக அடக்கிக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு இந்த ஆசைப் பாவியை ('பாப்மா' என்றே மறுபடி சொல்கிறார்) வெல்லு, கொல்லு' என்கிறார்.

நன்றாக வர்ணித்துச் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? கொல்ல முடியவில்லையே! எதைப் பண்ணவே படாது என்று நினைத்து அதில் ஆசையை அடக்குகிறோமோ அதுவேதானே திமிறிக் கொண்டு கிளம்புகிறது?

ஆசையை அடக்குவது என்பதும் மனஸை அடக்குவது என்பதும் ஒன்றுதான். ஏனென்றால் ஆசைகள் முளைக்கிற ஆதார ஸ்தானம் மனஸ்தான். அதை அடக்கவே முடியாமல் அது பலவந்தமாய் ஜீவனை இழுத்துக் கொண்டு போகிறதே என்று அர்ஜுனன் அழுகிறான் ★.

★ இனிவரும் கீதைப் பகுதிகள், கீதையின் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் உள்ளவை.

சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் ।
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் ॥

'க்ருஷ்ணா! இந்த மனஸ் சஞ்சல மயமாயிருக்கிறதே; ஜீவனைப் போட்டுக் கலக்குகிறதே! ('மாதி' என்றால் கலக்குவது; கடைவது. 'அம்ருத மதனம்' என்பதில் வரும் 'மத' (Matha) பாற்கடலைக் கடைந்ததைத்தானே குறிப்பிடுகிறது? 'ப்ரமாதி': ரொம்பவும் கலக்குவது. ஜீவனைப் போட்டுக் கடைந்து கலக்குகிறது மனஸின் எண்ணங்கள்.) இது ரொம்பப் பலமாகவும் உறுதியாகவும் கலக்குகிறது. எப்படிக் காற்றைப் பிடித்து நிறுத்தி வைக்க முடியாதோ, அப்படியேதான் இந்த மனஸையும் பிடித்து அடக்கி வைக்க முடியாது என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்கிறான் அர்ஜுனன்.

'தஸ்ய' – இந்த மனஸினுடைய; 'நிக்ரஹம்' – அடக்கல்; 'வாயோரிவ' – காற்றைப் போல, அதாவது காற்றை அடக்கி வைப்பது போல; 'ஸுதுஷ்கரம்' – ஸாதிக்க முடியாத கார்யம் என்று; 'மந்யே' – நினைக்கிறேன்.

கண்ணன் சொல்லும் உபாயம்

அழுகிற அர்ஜுனனிடம், 'நீ சொல்கிறாற் போல மனோ நிக்ரஹம் கஷ்டமானதுதான். ஆனாலும் இது ஸாதிக்கவே முடியாதது இல்லையப்பா' என்று பகவான் உத்ஸாஹப்படுத்திச் சொல்கிறார். அவன் சொன்னதை ஒப்புக் கொள்கிறாற் போலவே 'ஸிம்பதெடிக்'க்காக ஆரம்பித்து அப்புறம் அவன் முடியாதது என்று கைவிடப் பார்க்கிற ஸாதனையை முடியும் படிப் பண்ண வழி சொல்லித் தருகிறார்; 'ஹோப்' கொடுத்துச் சொல்கிறார்.

அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் ।

'சலம்' என்றால் சஞ்சலம்தான். சஞ்சலித்துக் கொண்டே

யிருக்கும் மனஸை அடக்க முடியாதுதான். 'துர் நிக்ரஹம்' – நிக்ரஹம் செய்வதற்கு முடியாது. 'அஸம்சயம்' – இதிலே ஸந்தேஹமில்லை. 'அர்ஜுனா! (அர்ஜுனனை 'மஹாபாஹு' என்கிறார். மஹா வீரனாதலால் அவனுடைய தோள் வலியைக் குறிக்க 'மஹாபாஹு' என்று கூப்பிடுகிறார். வெளி யுத்தத்தில் போலவே உள் யுத்தத்திலும் அவன் மஹா வீரன் ஆகணும் என்று தாத்பர்யம்.) ஸந்தேஹமில்லாமல் நீ சொன்ன மாதிரி தான் மனஸ் சஞ்சலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதை நிக்ரஹம் பண்ணுவது லேசில்லைதான்' என்று, அவன் சொன்னதற்கு ஆமாம் போட்டுவிட்டு, அதற்குப் பரிஹாரமும் சொல்கிறார்.

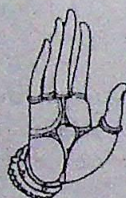
ரொம்பவும் முக்யமான விஷயத்தைச் சொல்கிறார்: 'அப்யாஸம், வைராக்யம் என்ற இரண்டில் தீவிரமாயிருந்தா யானால் மனோ நிக்ரஹம் பண்ணி விடலாம்' என்கிறார்.

'எத்தனை திமிறினாலும், உன்னைத் திசை தப்பி எத்தனை தரம் இழுத்துக் கொண்டு போனாலும் ஸரி, அதற்காக மனஸைக் கட்டுப்படுத்த ப்ரயாஸை எடுக்காமல் விட்டு விடாதே. வெளியிலே ஓடுகிற அதை ஒவ்வொரு தரமும் மறுபடி உன் வழிக்கு இழுத்துக் கொண்டு வரப் பார். இப்படி விடா முயற்சியுடன் எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டேயிருந் தால், அது ஒரு நாள் அடங்கிப் பணிந்துபோக ஆரம்பித்து விடும். எதனிடமும் ஆசை வைக்கப்படாது என்ற வைராக்ய சிந்தை, எத்தனை வழுக்கிவிட்டாலும் ஊன்றி நிற்க அப்யாஸம் செய்துகொண்டே இருப்பது – ஆகிய இந்த இரண்டால் முடிவிலே ஒரு நாள் ஜயித்துவிடலாம்' – இப்படிப் பகவான் ஆறுதலாகப் பதில் சொல்கிறார்.

யதோ யதோ நிச்சரதி மநச் சஞ்சலம் அஸ்திரம் ।
ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வசம் நயேத் ॥

'யதோ யதோ' – எது எதை, அதாவது எந்தெந்த ஆசையை, முன்னிட்டு; 'சஞ்சலம்' – சஞ்சலித்துக் கொண்டே யிருப்பதும்; 'அஸ்திரம்' – எதிலும் நிலைப்பட்டு நிற்காதது மான; 'மந:' – மனஸானது; 'நிச்சரதி' – வெளியில் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறதோ; 'ததஸ்தத:' – அந்த ஒவ்வொரு

ஆசையிலிருந்தும்; 'ஏதத்' – இந்த மனஸை; 'நியம்ய' – இழுத்து அடக்கி; 'ஆத்மநி ஏவ' ('அத்மந்யேவ') – ஆத்மாவி லேயே; 'வசம் நயேத்' – வசப்படுத்தி வைக்க வேண்டும். எத்தனை தரம் என்னென்ன ஆசைகளை முன்னிட்டு மனஸ் வெளியில் திரும்பத் திரும்ப ஓடினாலும் ஸரி, ஒவ்வொரு தரமும் அந்த ஆசை ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் மனஸைத் திருப்பிக் கட்டுப்படுத்தி ஆத்மாவிலேயே அடங்கியிருக்கச் செய்ய வேண் டும்.

ஆத்மா: மாறுபாடு அற்றது

ஆத்மா என்கிற ஜீவனுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தில் விஷயத் தைக் கொண்டு வந்துவிட்டார்!

தனி ஜீவன் என்று குறுகி நிற்கிறபோது மனஸ்தான் ஜீவன் என்று தோன்றுகிறது. தனக்கென்று தனித்தனியாக இன்னின்ன லக்ஷணம் இருக்கிறது, அதாவது தான் சிவப்பு, தனக்கு இன்ன பெயர், இன்ன ஊர், இன்னின்ன குணம் (ஒருத்தன் முன்கோபி யாயிருக்கிறான்; இன்னொருத்தன் சாந்த ஸ்வபாவியாயிருக் கிறான். ஒருத்தன் குஷியாயிருக்கிறான்; இன்னொருத்தன். அழுமூஞ்சியாயிருக்கிறான். ஒருத்தன் கெட்டிக்காரனாயிருக் கிறான்; இன்னொருத்தன் அசடாக இருக்கிறான். இப்படித் தனி ஆள் என்ற நிலையில் ஒவ்வொருவனுக்கும் குறிப்பிட்ட குணங் கள் இருக்கின்றனவே, அதிலே தனக்கு இன்னின்ன குணம்) என்பதாகச் சுட்டிக் காட்டும் லக்ஷணங்கள் எல்லாம் ஜீவனான வன் தன்னை மனஸோடு identify பண்ணிக் கொள்வதனால் ஏற்பட்டவைதான். அதாவது ஜீவன் தன்னுடைய மனஸின் எண்ணங்களால் தன்னை எப்படித் தெரிந்து கொள்கிறானோ அதுவே தன்னுடைய நிஜ ஸ்வரூபம் என்று நினைக்கிறான்.

அவனே தூங்குகிறான், அல்லது க்ளோரோஃபார்ம் கொடுத்து மயக்கத்திலிருக்கிறான், அல்லது யோக நிஷ்டையில்

அப்படியே ஸமாதியில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறானென்றால் அப்போதெல்லாம் மனஸ் வேலை செய்யவில்லை. அவனுக்கு எந்தவிதமான எண்ணமும் இல்லை. தன்னைக் குறித்து தனித்ததாக எந்த லக்ஷணமும் இருப்பதாக அவனுக்கு அப்போது தெரிவதேயில்லை. இந்த நிலைகளில் ஸகல ஜீவர்களும் ஸமம்தான் – அரசன் – ஆண்டி இரண்டு பேரும் ஒன்றுதான். தூங்குகிற அல்லது மூர்ச்சித்திருக்கிற அல்லது ஸமாதி நிலையிலுள்ள ராஜாவுக்குத் தன் ராஜரீக மஹிமை எதுவும் தெரியாது. அப்போது ஆண்டிக்கும் தன் தரித்ரத் திண்டாட்டம் தெரிவதில்லை. பலிஷ்டனான ஒரு வஸ்தாத், ரொம்பவும் துர்பலனான ஒரு நோஞ்சான்; A-யிலிருந்து Z-வரை டிகிரிகள் போட்டுக் கொள்ளும் மஹா மேதாவி, சுட்டுப் போட்டாலும் படிப்பு ஏறாத நிரக்ஷரகுக்ஷி – இப்படி எவரானாலும் தங்கள் தனி குணம், லக்ஷணம் எதுவும் இல்லாமல், அனைவரும் ஒரே ஸ்திதியில் இருப்பதாக இந்த மனஸற்ற நிலை இருக்கிறது. மனஸின் வேலையில்லாமல் தூங்குகிறவனுக்குத் தன் பேர், ஊர், தனக்கு ப்ரியமானவர்கள், விரோதமானவர்கள் ஏதாவது தெரியுமா? தான் ஆணா பொண்ணா, கிழமா குழந்தையா என்பதெல்லாம் கூடத் தெரிவதில்லை. மனஸ் வேலை செய்யும்போது தனித் தனி லக்ஷணங்களோடு ஒருத்தருக்கொருத்தர் நூறாயிரம் வித்யாஸத்தோடு இருக்கிற அத்தனை கோடானு கோடிப் பேர்களும் அது வேலை செய்யாத ஸமயத்தில் ஒரு வித்யாஸம் கூட இல்லாமல் ஒன்றாகவே இருக்கிறார்கள் – ஆனாலும் இருக்கிறார்கள்; லக்ஷணங்கள் என்ற கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத நிஜமான 'நானாக' இருக்கிறார்கள்.

இதுதான் முக்யமான விஷயம். தூக்கம், மூர்ச்சை, ஸமாதி ஆகிய நிலைகளில் ஒருத்தன் செத்துப் •போய்விடவில்லை; உயிரோடுதான் இருக்கிறான். அப்போதும் இவனுக்குள்ளே ஒன்று இருந்து கொண்டிருக்கிறதே, அதுதான் ஆத்மா!

அதற்குச் சாவே கிடையாது. அதற்கு மாறுதலும் கிடையாது. மாறுதல் என்பதும் ஒரு தினுஸில் சாவுதான் – யோசித்துப் பார்த்தால் புரியும். 'சாவு' என்பது 'இல்லாமல் போவது தானே?' 'பொய்யாய்ப் போவது'தானே? பூ காயாய் மாறுகிறது, காய் பழமாய் மாறுகிறது, புழு குளவியாய் மாறுகிறது என்றெல்லாம் சொல்லும்போது அந்தப் பூ, காய், புழு

எல்லாம் இல்லாமல் போய்த்தான் அவற்றின் இடத்தில் காயும், பழமும், குளவியும் வந்திருக்கின்றன. அதாவது வளர்ச்சி என்று சொல்கிற மாறுதலுக்குள்ளே ஓர் அழிவு அல்லது சாவு இருக்கிறது; ஒரு ரூபம் அழிந்துதான் இன்னொன்றாக வளர்ந்து உருவாகிறது.

நம் உடம்பு மாறுகிறது. குழந்தையாயிருந்த உடம்பு வேறே; நடுத்தர வயஸுக்காரனின் உடம்பு வேறே. எத்தனையோ விதத்தில் மாறி, வளர்ந்து குழந்தையின் உடம்பு மத்யமப் பிராயத்தினனின் உடம்பாகிறது. அதற்கப்புறம் ஜரை (மூப்பு) வருகிறது. இதுவரை வளர்ச்சியால் மாறிய உடம்பு இனிமேல் தேய்வினால் மாற ஆரம்பிக்கிறது. தோல் மாறிச் சுருங்குகிறது. தலைமயிர் மாறி நரைக்கிது. நமக்கு அப்படித் தெரியாவிட்டாலும், ப்ரதிக்ஷணமும் உடம்பு மாறிக் கொண்டேதானிருக்கிறது என்று டாக்டர்களும், ஃபிஸியாலஜிக்காரர்களும் சொல்கிறார்கள். அதாவது உடம்பை 'நான்' என்று நினைக்கிறோமாயினும் அது க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் மாறிக் கொண்டு, அதாவது செத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது! அப்படியானால் போன க்ஷணம் செத்துப் போய்விட்ட உடம்பை இந்த க்ஷணமும் 'நான்' என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே, இது எப்படி? போன க்ஷணம் என்ன? நாற்பது, ஐம்பது வருஷம் முந்தி நடக்கக் கூடத் தெரியாமல் இருந்த குழந்தை உடம்பிலிருந்து இன்றைக்கு இருக்கிற உடம்புவரை மாறி மாறி – அதாவது செத்துச் செத்து – உண்டான அத்தனை உடம்புகளையும் ஒரே 'நானு'டையதாக நினைக்கிறோமே இது எப்படி?

இப்படியேதான் மனஸை எடுத்துக் கொண்டாலும், அது ஓயாமல் சஞ்சரித்துக் கொண்டேயிருப்பதைத்தான் இத்தனை நாழி சொன்னேன். அதாவது ஓயாமல் மாறிக் கொண்டு, செத்துக் கொண்டு இருக்கிறது. போன ஸெகன்ட் அதற்குத் துக்கம்; இந்த ஸெகன்ட் ஸந்தோஷம்; அடுத்த ஸெகன்ட் கோபம். மனஸின் வளர்ச்சியும் அறிவின் வளர்ச்சியும் குழந்தைப் பிராயத்திலிருந்து எத்தனை வித்யாஸமாக மாறி இருக்கிறது? அப்புறம் ரொம்ப வ்ருத்தாப்யத்தில் இவையே தேய்ந்து ஓய்ந்தும் போய்விடுகின்றன. அதாவது மாறுதல்

என்கிற அழிவின் ஓட்டம் நிற்பதே இல்லை. மாறுபாட்டை 'விகாரம்' என்பார்கள். விகாரம் என்றால் கோரம், குரூபம் என்று தமிழில் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம். காரணம், மாறுபடுகிறபோது அப்படி மாறுபாடு காண்கிற வஸ்துவின் ரூபம் நசித்துப் போவதுதான்! ஒரு வஸ்து நாசமாகிக் கிடந்தால் அது பார்ப்பதற்கு ரொம்பவும் விகாரம்தானே? ஆனாலும் இங்கே நான் சொன்ன எக்ஸாம்பிள்களிலெல்லாம் ஒரு வஸ்து நசிப்பதோடு முடியவில்லை; இன்னொன்றாக அது பரிணமிக்கவும் செய்கிறது. பூ நசித்ததோடு முடியாமல் காயாகிறது. காய் நசித்ததோடு முடியாமல் பழமாக ஆகிறது. புழு நசித்ததோடு முடியாமல் குளவியாகிறது. உயிர்தத்வம், உயிர்தத்வம் என்னும் எதுவோ ஒன்று பூக்கும் அடிப்படையிலிருந்து கொண்டு அந்த ரூபத்தை அழியப் பண்ணியே காயாக்கி, அந்தக் காய்க்கும் அடிப்படையாயிருந்து கொண்டு அதைப் பழமாக்குகிறது. உயிரோடு மரத்திலே அந்தப் பூ ஓர் அங்கமாய் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதால் இப்படி நடக்கிறது. அதுவே மரத்திலிருந்து ஒரு பூவை நாம் பறித்து விட்டால் அது வாடிச் செத்துப் போவதோடேயே முடிந்து போகிறது. அப்போது பூ காயாவதில்லை. புழுவின் ஆதாரமாக உள்ள உயிர் தத்வம் அந்தப் புழு ரூபத்தைக் கொன்ற பின்னும் அதே உயிராதாரமாக அதனிடத்தில் புதிதாக உண்டாக்கிய குளவியிடம் இருக்கிறது. புழுவை நாம் நசுக்கிப் போட்டால், அல்லது ஒரு குருவி எடுத்துத் தின்றுவிட்டால் அது குளவியாகாமல் ஒரேயடியாய் அழிவடைகிறது.

இப்படியே நம் உடம்பும் மனஸும் அழிந்து அழிந்து புதுப்புது ரூபம் எடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும்போது அத்தனைக்கும் அடிப்படையாக இருக்கிற உயிர்த் தத்வம்தான் ஆத்மா. உயிர்த் தத்வம் என்றால் மூச்சு இல்லை. மூச்சுப் போன பின்னும் ஆத்மா அழிவதில்லை. மூச்சைக் கொண்டு உடம்பு வாழும்படியாகச் செய்யும் உயிருக்குயிரான தத்வமே ஆத்மா. அதுதான் 'நிஜ' நாம். போன நிமிஷம் இருந்து, இந்த நிமிஷம் இல்லாமலாகிவிட்ட உடம்போ, மனஸோ எப்படி நிஜ நாமாக இருக்க முடியும்? அதுதான் க்ஷணத்துக் க்ஷணம் பொய்யாகி விடுகிறதே! இம் மாதிரி மாறுதல்கள் இல்லாமல், அதாவது நிர்விகாரமாக, எப்போதும் ஒரே போலவே இருந்து

கொண்டிருக்கும் ஆத்மாதான் நிஜ 'நான்'. உடம்பும் மனஸும் பல தினுஸாக மாறினாலும், அத்தனை நிலைகளிலும் 'நான்' என்று இருக்கிற பாவம் மட்டும் கொஞ்சம்கூட மாறாமலே தானே இருக்கிறது? அதனால் அந்த நிலைகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு இந்த 'நான்' என்ற அடிப்படையான ஆத்மாவை மட்டும் பிரித்துப் பார்த்தால் இதுதான் நமது நிஜ ஸ்வரூபம் என்று ஆகிவிடுகிறது.

உடம்பைப் பற்றிய ப்ரக்ஞை இல்லாமல், மனஸின் ஓட்டமும் இல்லாமல் ஆழ்ந்து தூங்கும்போது, மூர்ச்சை போட்டுக் கிடக்கும்போது, ஸமாதி நிஷ்டை கூடியிருக்கும்போது அப்படித்தான் ஆத்மா மாத்திரம் இருக்கிறது.

அது மாறுபடாத வஸ்து. குழந்தையாயிருந்தபோது இருந்த 'நான்' என்ற நினைப்புக்கும் இப்போதுள்ள 'நான்' என்ற நினைப்புக்கும் கொஞ்சமாவது வித்யாஸமிருக்கிறதா? இல்லையே! விஷயம் தெரியாதபோது, விஷயம் தெரிந்த பிற்பாடு; வ்யாதியுள்ளபோது, ஆரோக்யமாயிருக்கிறபோது; தரித்ரப்பட்டபோது, பணம் வந்ததற்குப் பிற்பாடு – இப்படிச் சரீரம், மனஸ் இவை பலவிதங்களில் கஷ்ட-ஸுகங்கள் படுகிற போதும் அந்த இரண்டின் நிலைகள் பல தினுஸாக மாறிக் கொண்டே இருந்தாலும், அத்தனையிலும் 'நான்' என்ற பாவம் மாத்திரம் முழுக்க ஒரே விதமாகத்தான் இருக்கிறது. மாறிவிட்டவற்றை – இனியும் மாறிக்கொண்டே இருக்கப் போகிறவற்றை 'நான்' என்று சொல்வதற்கில்லை. அத்தனை நிலைக்கும் ஆதாரமாயிருந்து கொண்டு, 'ஸூத்ரே மணிகணா இவ' என்று பகவான் (கீதை,7-7) சொன்னபடி, பல மணிகளையும் ஒரே ஜபமாலையாகக் கோத்துக் கொடுக்கிற சரடு மாதிரி, அத்தனை மாறுபட்ட நிலைகளை அததுவும் தனியே சிதறிப்போய் நசித்துவிடாமல், தொடர்புப்படுத்தி ஒரு வாழ்க்கையாகக் காட்டிக் கொடுக்கிற ஆத்மாதான் நிஜத்தில் நாம்!

'நிஜம்' என்பதை 'உண்மையானது' என்று நாம் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம். 'நிஜம்' என்பதற்கு நிஜமான அர்த்தம், 'தனக்கே உரிய ஸ்வபாவம்', 'தன் உண்மை இயல்பு' என்பதாகும். இரண்டு அர்த்தத்திலும் ஆத்மாதான் நிஜ நாம். அதை அறியாத நாம் மனஸின் பொய் வேஷத்தில் நம் ஸ்வபாவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பவர்கள்தான்.

மனஸை நாமாகவே நினைத்துவிடுகிற அளவுக்கு அது பெரிய வேஷம் போட்டு ஏமாற்றிவிடுகிறது.

ஒரு வேஷமில்லை; மாறிக்கொண்டே இருக்கிற பல வேஷங்கள்! பழனியில் (தண்டாயுதபாணிக்கு) கிடுகிடுவென்று ஓர் அபிஷேகத்துக்கு மேல் இன்னொரு அபிஷேகமாகப் பண்ணித் திரைபோட்டு அலங்காரம் பண்ணித் திறந்து காட்டு வார்கள். ஓர் அலங்காரத்திலே ஆண்டிப் பண்டாரமாக நிற்பார்; கொஞ்ச நேரத்தில் இன்னொரு அபிஷேக, அலங்கார மாகித் திரையை விலக்கும்போது பார்த்தால் ராஜாவாகக் காட்சி கொடுப்பார்; அதற்கப்புறம் இன்னொரு அலங்காரத் தில் வேடரூபத்தில் தர்சனம் தருவார். அதே மாதிரித்தான் நம் வேஷமும் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. பிறந்ததிலிருந்து (கருவாய் உருவானதிலிருந்து, இன்னும் பின்னே போனால் எத்தனையோ ஜன்மத்துக்கு முன்னாலிருந்து நம் உடம்பும் மனஸும் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறதென்றால், ஒவ்வொரு மாற்றமும் ஒரு வேஷந்தானே? இருந்தாலும், ஒரு துணியும் போட்டுக் கொள்ளாமல், மல மூத்ரங்களை அடித்துக் கொண்டு, செருப்பு, துடைப்பக்கட்டை எதுவானாலும் 'ஹாவு ஹாவு' என்று கடித்துக் கொண்டு 'ஹா, ஹூ' என்று விளையா டிக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையேதான் இன்றைக்கு எத்தனையோ நாசூக்கு – நாகரிகம் பார்க்கிற நாம் என்பதாக ஒரு 'நான் – எண்ணம்' அன்றிலிருந்து இன்று வரை அறாத, தொடரிழையாக இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இந்த எண்ணத்துக்கு அடியில் நமக்கு உயிராதாரமாக இருப்பதுதான் ஆத்மா. அன்றைக்குக் குழந்தை வேஷத்திலிருந்தவனும் இன்றைக்கு இப்போது நாமுள்ள இந்த வேஷத்திலிருப்பவனும் ஒரே ஆஸாமி என்று நமக்கும் தெரிந்து, மற்றவர்களுக்கும் தெரிவது எத்தனை வேஷத்துக்கும் ஆதாரமாக மாறாமலுள்ள அந்த ஆத்மாவினால்தான்.

ஸினிமா, ட்ராமாவிலே பல வேஷங்களில் ஒரு நடிகன் வருகிறான். ஒன்றில் அவன் ராமனாக வரலாம்; இன்னொன் றில் ராவணனாக வரலாம். ஒன்றில் பணக்காரனாகவும் இன்னொன்றில் தரித்ரனாகவும் வரலாம். இப்படி வேஷம் மாறுகிறதென்றாலும் வேஷம் போட்டுக் கொண்ட ஆஸாமி ஒருத்தன்தான். அப்படியே நம்முடைய வாழ்க்கை நாடகத்தில்

நாம் போட்டுக் கொள்ளும் பல வேஷங்களில் ஒரு வேஷமாக இல்லாமல், இத்தனை வேஷமும் போட்டுக் கொள்கிற அந்த ஒரு நிஜ ஆஸாமியாக இருப்பது ஆத்மாதான். வேஷங்கள் பல இருக்கின்றன என்பதாலேயே, வேஷமாயில்லாத ஒரு நிஜ ஆஸாமியும் இருப்பதால்தான் இந்த வேஷங்கள் அவனுக்கு ஏற்பட முடிகிறது என்று ஆகிவிடுகிறது.

வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு, அந்த ட்ரெஸ், மேக்-அப் எல்லாவற்றையும் எடுத்துவிட்டு ஆஸாமி தன் வீட்டில் இருக்கிறாற்போல், ஆத்மாவானது மனஸ், உடம்பு முதலிய உடுப்பும் ஹரிதாரமும் இல்லாமல் ஸுஷுப்தியிலும் (தூக்கத்திலும்) நிஷ்டையிலும் இருக்கிறது. அப்போது உடம்போடு, மனஸோடு பட்டுக் கொள்ளாமல், தனியாயிருப்பதனால் ஒரே சாந்தமாய் இருக்கிறது. ஒரு கார்யமும் எண்ணமுமில்லாமல், இவற்றால் ஏற்படும் இழுபறிப் போரார்ட்டம், அதாவது தேவாஸுர யுத்தம் இல்லாமல் ஜீவன் இருப்பது அப்போது தான். ஆசையும், அதனால் ஏற்படும் அவஸ்தையுமில்லாமல் ஜீவன் இருப்பது மனஸின் ஆட்டமில்லாமல் ஆத்மா மட்டும் இருந்து கொண்டிருக்கும் நிலையிலேதான். ப்ரசாந்த நிலை என்கிற உசந்த அமைதி நிலை அதுதான்!

ஆத்மாவினாலேயே மனத்தின் இயக்கம்

விசித்ரம் என்னவென்றால், சாந்தமயமான இந்த ஆத்மா இல்லாமல், சாந்தியே தெரியாத மனஸுக்கு வேலை செய்கிற சக்தி இல்லை. மனஸின் வேலை என்பது என்ன? எதையாவது நினைப்பது, ஆசைப்படுவது. நினைப்பும் ஆசையும் இல்லாததாக ஆத்மா இருந்தாலும் அந்த உயிர்த் தத்வம் இல்லாமல் மனஸ் நினைக்க முடியாது. மனஸின் நினைப்புக்களை (குறிப்பாக ஆசைகளை) ஒட்டித்தான் சரீரம் வேலை செய்வது. உடம்பைப் பலவிதமாய் வேலை வாங்குவது மனஸ்தான். ஆனால் அந்த மனஸும் வேலை செய்வது ஆத்மாவின்

சக்தியால்தான். ஆனால் ஆத்மாவோ தனியாய் உள்ளபோது 'சக்தி' என்பதற்கு இடமே கொடுக்காததாக, ஒரே சாந்த மயமாகத்தான் இருக்கிறது 'ஆத்மசக்தி' என்று தற்காலத்தில் பத்திரிகைகளிலும் ப்ரஸங்கங்களிலும் ரொம்ப அடிபடுகிற வார்த்தைகூட யோசித்துப் பார்த்தால் ஸரியானதில்லைதான். இன்னொன்றை (நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ) பாதிப்ப தாக ஒன்று உள்ளபோதுதான் அதன் 'சக்தி' பற்றிய பிரஸ்தாபமே வர முடியும். எதனோடும் ஸம்பந்தப்படாமல் தான் பாட்டுக்கு சாந்தமயமாய் இருக்கிற ஆத்மாவில் 'சக்தி'க்கு இடமில்லை.

'ஸம்பந்தப்படவில்லை என்கிறீர்கள். நீங்களேதானே கொஞ்சம் முன்னாடி மனஸ், உடம்பு எதுவானாலும் அவை வேலை செய்ய ஆத்மாதான் ஆதாரம் என்றீர்கள்?' என்று கேட்கலாம்.

வாஸ்தவம். ஆத்மா இல்லாமல் எந்த இயக்கமும் இல்லை. ஆனாலும் ஆத்மா எதனோடும் நேராக ஸம்பந்தப்படவில்லை. இதைத்தான் மாயை என்பது. எத்தனை யோசித்தாலும் இது புரிபடாது. எதிலும் ஸம்பந்தப்படாவிட்டாலும் ஸம்பந்தப் பட்டாற்போல மாயா விலாஸத்தால் ஆத்மா இருந்து கொண்டுதான் இத்தனை கூத்தையும் நடத்துகிறது!

இதை ஏதோ கொஞ்சம் புரிய வைப்பதற்காக ஓரிரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்வார்கள். அதாவது, ஸூர்யன் இருப்பதால்தானே இத்தனை செடி கொடிகளும், வ்ருக்ஷங் களும் வளர்ந்துகொண்டும், புஷ்பித்துக் கொண்டும், பழுத்துக் கொண்டும் இருப்பது. ஸூர்யன் இல்லாவிட்டால் அது எதுவுமே நடக்காது. அதற்காக, ஸூர்யனேதான் திட்டம் போட்டு இவற்றை எல்லாம் உண்டாக்கி நடத்துவதாகச் சொல்ல முடியுமா?

வெளிச்சம் இல்லாமல் ஒரே இருட்டாயிருந்தால் எந்தக் கார்யமும் செய்ய முடிவதில்லை. விளக்கு ஏற்றி வைக்கிறோம். அதன் வெளிச்சத்தில் ஒருத்தன் புராணம் படிக்கிறான் இன்னொருத்தன் ஏதோ மனஸைக் கெடுக்கும் நாவல் படிக் கிறான். வெளிச்சத்தின் துணையினால் பல பேர் பலவிதமான

நல்லதும் கெட்டதுமான கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள். அதனால் இத்தனைக்கும் விளக்குதான் ஜவாப்தாரி என்று சொல்வதா? ஆனாலும் அந்தத் தீபம் இல்லாவிட்டால் இந்தக் கார்யம் எதுவும் நடக்க முடியாது. இப்படித்தான் ஆத்மாவின் நேர் தூண்டுதல் அல்லது கர்த்ருத்வம் இல்லாமலே அதன் ஸான்னித்ய விசேஷத்தால் மட்டும் மனஸ் வேலை செய்வதும், சரீரத்தை வேலை வாங்குவதும் என்று உபமானம் சொல்கிறார்கள்.

மனஸானது நினைப்பு என்ற வேலையில்லாமலும், சரீரம் ஓடியாடிச் செய்யும் வேலையில்லாமலும் தூங்குகிறபோது அல்லது ஸமாதி நிலையிலிருக்கும்போது ஜீவன் அந்த ஆத்மாவாகவே இருக்கிறான் என்று சொன்னேன்.

அது இருக்கிற நிலை. மனஸும் உடம்பும் வந்துவிட்டதோ, உடனே அந்த 'இருக்கிற' நிலை போய், 'செய்கிற' நிலை வந்து விடுகிறது. இவை இல்லாதபோது ஆத்மா ஏதாவது செய்ததா? இல்லை. எதுவுமே செய்யவில்லை. வெறுமனே இருந்து கொண்டு மட்டும் இருக்கிறது. இதைத்தான் 'கேவல ஸ்திதி' என்பது. 'கேவலம் என்றால் மட்டமானது என்று அர்த்த மில்லை. எதனாலோ இப்படி (அர்த்தம்) வந்துவிட்டது. அந்த வார்த்தைக்கு சரியான அர்த்தம், இன்னொன்றின் கலப் பில்லாமல், தன்னந்தனியாக ஸ்வச்சமாக இருப்பது என்பதே. இப்படிக் 'கேவல'மாக ஆத்மாவைப் பிரித்து அதிலே நிலைத் திருக்கும் அனுபவம்தான் 'கைவல்யம்'. கைவல்ய பதவி, கைவல்ய மோக்ஷம் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அப்படி யென்றால், மனஸின் பந்தமும் அதனால் ஏற்படும் ஸம்ஸார பந்தமும் இல்லாமல் விடுபட்டுத் 'தான்' மட்டும் கலப்பற்று நிற்கிற சாச்வதானுபவம் என்று அர்த்தம்.

மோக்ஷம் என்பதை ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தமும் ஒவ்வொரு பெயரில் சொல்லியிருக்கும். அத்வைதிகள் அதை ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அல்லது ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்கிறோம். சைவர்களும், வைஷ்ணவர்களும் சிவ ஸாயுஜ்யம், விஷ்ணு ஸாயுஜ்யம் என்பார்கள். புத்தர் ஒரு தீபம் அணைந்து போய் விட்டாற்போல ஸகலமும் அழிந்து போய்விட்ட 'நிர்வாணம்' என்கிறார். ந்யாய-வைசேஷிக ஸித்தாந்திகள் துக்கம் என்பதே

இல்லாததான 'அபவர்க்கம்' என்பார்கள். ஜைன மதத்திலும் யோக சாஸ்த்ரத்திலும் 'கேவல ஸ்திதி', 'கைவல்யம்' என்றே மோக்ஷத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படி வெறுமனே 'இருந்துகொண்டு மட்டும் இருக்கிற நிலை' போய், மனஸ் முளைத்து 'செய்கிற நிலை' ஏற்பட்டு விட்டால் உடனே அனர்த்தப் பரம்பரை அத்தனையும் புற்றீசல் மாதிரிப் புறப்பட்டு விடுகின்றன.

ஆசைப் பசியின் விளைவுகள்

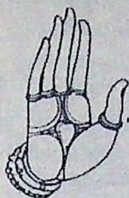
மனஸ் வந்துவிட்டால் உடனே அதற்கு ஆசைகள் என்ற ஆயிரக்கணக்கான பசிகள் ஏற்பட்டு, அதைத் தீர்த்துக் கொள்வதில் கோபம், லோபம், பொய், பொறாமை, அழுகை, பயம் எல்லாமும் பட்டாளமாக வந்துவிடுகின்றன. அப்படியாவது ஆசை தீர்ந்ததா என்றால் அதுதான் இல்லை. விடாமல் ஒன்று மாற்றி ஒன்று என்று ஆசைப் பூர்த்திக்கான காரியங்கள் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு பேய் மாதிரி ஆட்டி வைக்கின்றன. ஆனந்தம் வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நாம் செய்கிற இத்தனை காரியங்களும் என்றாலும், இந்தக் காரியங்களினால் அதிகபக்ஷமாக அடையக்கூடிய சந்தோஷங்களுங்கூடத் தற்காலிகமாக இருந்து மறைந்து போகின்றன. எதுவுமே கலப்படமில்லாத சந்தோஷமாக இல்லாமல் கையோடேயே ஒரு துக்கத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறது.

'பக்ஷணம் சாப்பிட்டால் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது; வயிற்று வலியும் வருகிறது' என்பது வயிற்றுப் பசி விஷயத்தில் மட்டும் தான் என்று இல்லை; கண்ணின் பசி, காதின் பசி, சரீரப்பசி, எண்ணத்தின் பசி, பணப்பசி எல்லாவற்றிலும் இதேதான் நடக்கிறது. குழந்தை விளையாடிப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது; அதற்கு ஒரு ஜ்வரம் வந்துவிட்டால் இந்த ஸந்தோஷத்

தைப்போல் நாலு மடங்குக் கவலை ஏற்படுகிறது. நிறையப் பணம் வந்தால் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது; அதே சமயத்தில், 'திருட்டுப் போயிடப் போறதே! டாக்ஸை உசத்திவிடப் போறானே! எவனாவது 'டொனேஷன்' கேட்டுண்டு வந்துடப் போறானே'' என்றெல்லாம் பல தினுஸான கவலையும் பயமும் உண்டாகிறது. உத்தியோகம் பண்ணுவது, குழந்தை குட்டி பெற்றுக் கொள்வது, பணம் சேர்ப்பது, கிளப்புக்குப் போவது, சினிமாவுக்குப் போவது என்றிப்படி - இன்னும் என்னென்ன செய்கிறோமோ அவை எல்லாமும் - ஸந்தோஷம் வேண்டும், ஆனந்தம் வேண்டும் என்பதற்காகவே! ஆனாலும், ஒவ்வொன் றாலும் உண்டாகிற ஸந்தோஷத்தோடுகூட அதை விடவும் ஜாஸ்தியாகத் துக்கம், விசாரம், பயம், ஆத்திரம், அவமானம், பொறாமை, அஹங்காரம் எல்லாமும் உண்டாகின்றன. அப்படியாவது இந்த ஆனந்தங்களில் ஏதாவது ஒன்றையாவது சாச்வதமாகப் பிடித்துவைத்துக் கொள்ளமுடிகிறதா என்றால் அதுவும் இல்லை.

ஏதோ ஒன்றின் மேல் ஆசை உண்டானவுடன் அதை எப்படி அடைவது என்ற கவலை பிறக்கிறது. இன்னொருத்தன் அதை அடைய முயற்சி செய்கிறானென்றால், போட்டி போடு கிறானே என்று கோபம் வருகிறது. அதை அவன் அடைந்து விட்டால் பொறாமை; நாம் அடைந்துவிட்டால் திமிர் - அவனை அவமானப்படுத்தத் தோன்றுவது - இப்படியாக, ஆசையின் நிகர விளைவாக, ஏதோ ஒரு தோஷத்தை சம்பாதித்துக் கொள்கிறோம். ஆசைப்பட்ட வஸ்துவை அடைந்தபின் அல்ப ஸந்தோஷம். அப்புறம் அது தேய்ந்து மறைந்து போய் இன்னொரு வஸ்துவுக்காக இதே மாதிரிப் பறப்பும், தோஷங்களை சம்பாதித்துக் கொள்வதும்!

ஆசை வைத்த எதையோ ஒன்றை அடைவதற்காகவே க்ஷணநேரம் சும்மாயில்லாமல் காரியம் செய்கிறோம். தூக்கத் திலிருந்து முழித்துக்கொண்டு மனஸ் புறப்பட்டதோ இல்லையோ இந்தக் காரியப் பிசாசு பிடித்துக்கொண்டு சாந்தம் என்ன, நிம்மதி என்ன, நிறைவு என்ன என்றே தெரியாதபடி ஆட்டிவைக்க ஆரம்பிக்கிறது. நடு நடுவிலே ஏதோ கொஞ்சம் ஆசை ஈடேறி, பிறக்கிற நிம்மதியும் த்ருப்தியும் போன சுவடு தெரியாமல் அதிருப்தி ப்ரவாஹத்தில் எங்கேயோ அடித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது.

கொள்ளுவதும் தள்ளுவதும்

ஒன்றைக் கொள்ளுவதற்காகச் செய்யும் முயற்சியில் கஷ்டம்; அதை நமக்கென்று (வைத்துக்) கொண்டிருப் பதிலேயே எத்தனையோ கஷ்டம்; அது கைவிட்டுப் போனா லும் கஷ்டம். கொள்ளுகிறதால் ஏற்படும் இந்தக் கஷ்டங் களோடேயே கைகோத்துக் கொண்டு, தள்ளுவதால் ஏற்படும் அனேகக் கஷ்டங்களும் சேருகின்றன. எந்தக் காரியமானாலும் ஒன்றைக் கொள்ளுவது (சம்பாதிப்பது), இன்னொன்றைத் தள்ளுவது (விலக்குவது) இரண்டும் சேர்ந்து சேர்ந்தே வரும். இல்லாததைக் கொண்டு வரவேண்டும்; வேண்டாமென்றதைத் தள்ள வேண்டும். உடம்பு நன்றாயிருக்கச் சாப்பிடவும் வேண் டும். விஸர்ஜனம் பண்ணவும் வேண்டும் என்றிருக்கிற மாதிரி தான். போக்கிரி வேலைக்காரனைத் தள்ள வேண்டும்; நல்ல வேலைக்காரனைக் கொண்டுவர வேண்டும். சத்ருக்களைப் போக்க வேண்டும்; மித்ரர்களை அடைய வேண்டும். பணத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்றால், அந்த முயற்சிக்கு இடையூறாக வருகிற எல்லாவற்றையும் தள்ள வேண்டும். எல்லா ஆசைக்கும் இப்படியே.

இப்படிக் கொள்ளுவது, தள்ளுவது இரண்டாலும் உபத்ரவம். (உட்)கொண்ட ஆஹாரம் ஜெரிக்காமல் உபத்ரவப் படுத்துகிறது; அல்லது மறுபடி அதே மாதிரி வேண்டும் என்ற அரிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. விஸர்ஜனம் ஆகாவிட்டால் வியாதி உண்டாக்குகிறது; அல்லது ஒரேயடியாகப் 'போய்' கால் கை ஓய்ந்து படுக்கும்படிப் பண்ணுகிறது. தள்ளின வேலைக்காரன் நம் கையைக் காலை உடைத்துப்போட வேண்டும் என்று கறுவிக்கொண்டு போகிறான். அவனிடம் பயப்படுகிறோம். 'கொண்ட' வேலைக்காரன் இன்க்ரிமென்ட் கேட்கிறான்; ஸ்ட்ரைக் செய்வேனென்று பயமுறுத்துகிறான். ஒரு காலத்தில் கொண்டவனையே இன்னொரு காலத்தில் தள்ள

வேண்டியதாகிறது. முதல் நாள் 'கொண்ட' ஆஹாரத்தைத் தானே மறுநாள் விஸர்ஜனமாகத் தள்ளுகிறோம்?

சத்ருவிடம் பயப்படுவது போதாதென்று மித்ரர் ரொம்பவும் உறவு கொண்டாடிக்கொண்டு வந்துவிடப் போகிறாரே என்று அதைவிடப் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. (நம்மைப் பற்றி அவர்களுக்கும் இதே மாதிரி இருக்கலாம்!) ஆக, கொண்டதையே தள்ளும்படி ஏற்படுகிறது.

இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டே போனால் கார்யம் செய்வதே பைத்தியக்காரத்தனம் என்று தோன்றுகிறது.

கார்யமே இல்லாமல் வெறும் ஆத்மா மட்டும் இருக்கும் போது எத்தனை நன்றாயிருக்கிறது? நமக்கு ஸமாதி நிஷ்டை பற்றித் தெரியாவிட்டாலும் நித்ரை பற்றித் தெரியும். அந்த நித்ரை எத்தனை ஆனந்தமாயிருந்தது? ஒரு காரியமும் இல்லாமல், மனஸும் இல்லாமல் எத்தனை நிம்மதியாயிருந்தது? ஒரு ராஜாகூட, ஸகல போக்யங்களிலும் அலுத்துப்போய் தன் ராஜரிகப் பெருமை எதுவுமில்லாத நித்ரையில் விழ வேண்டுமென்று தினமும் நினைக்கத்தானே செய்கிறான்? அது எதனால் என்றால் ஆத்மாவாக இருக்கும்போது கொள்ளுவது, தள்ளுவது என்ற இரண்டும் இல்லாததால்தான். ஆத்மாதான் நிஜ நாம் என்று பார்த்தோம். நம்மை நாமே கொள்ளுவது என்பது எப்படி ஸாத்யம்? இனிமேல்தான் நாம் நம்மைக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் இப்போது நாம் யாராகவோவா இருக்கிறோம்? நாம் எப்படி நாமாக இல்லாமலிருக்க முடியும்? நாம் எப்படி யாரோவாக இருக்க முடியும்? – இந்த இரண்டுமே ஸாத்யமில்லை. அதே மாதிரி நம்மையே நாம் எப்படித் தள்ளிக் கொள்ள முடியும்? முடியுமானால் தள்ளுவது யார்? தள்ளிய பின் மிஞ்சக்கூடியது யார்? நம்மைத் தவிர, நம்மிடம் எதுவும் இருக்கவே முடியாததலால், ஆத்மாவைத் தள்ளவோ, தள்ளியபின் மிஞ்சி நிற்கவோ எவரும் இருக்க முடியாது. நம்மை நாமே தள்ள முடியாது; கொண்டு வரவும் முடியாது. நாம் நாமாக இருந்துகொண்டே இருக்கிறோமாதலால், புதிதாகக் கொண்டுவர முடியாது.

அம்பாளை இப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபமாக வைத்துத் தான் (லலிதா) ஸஹஸ்ரநாமத்தில் அவளுக்கு ஹேயோபாதேய

வர்ஜிதா என்று ஒரு பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஹேயம்' என்றால் தள்ளப்படுவது. 'உபாதேயம்' என்றால் கொள்ளப் படுவது, தள்ளவும் முடியாதவளாக, கொள்ளவும் முடியா தவளாக இருப்பவள் 'ஹேயோபாதேய வர்ஜிதா'. நம்மைத் தவிர வேறாக இருப்பவற்றைத்தான் கொள்ளவும், தள்ளவும் ஓயாமல் காரியம் செய்து வீணாகிறோம். நாமாகவே இருப் பதற்குக் கார்யம் வேண்டாம். நாமாகவே இருக்கும்போது காரியத்தின் தொல்லையே இல்லை.

அதனால்தான் தூக்கத்திலே அத்தனை ஸௌக்யம், சாந்தி. ஆசையின் பிடுங்கல், மனஸின் அரிப்பு இல்லாமல், தேவாஸுர யுத்தம் என்றேனே, அது இல்லாமல் நாம் நிம்மதியாயிருப்பது தூக்கத்தில்தான். நமக்குத் தகுதி இல்லாவிட்டாலும் பகவான் பரம கருணையால் தினமும் ஏழெட்டு மணி இந்தச் சாந்த நிலையை அனுக்ரஹம் பண்ணுகிறார். ஒருகால், பிறரிடம் கருணையால் நாம் அவர்களுக்கு இந்த ஏழெட்டு மணியாவது உபத்ரவம் பண்ணாதிருக்கவே நம்மைத் தூங்கப் பண்ணுவ தாகவும் இருக்கலாம்!

அப்படியானால், தேவாஸுர யுத்தமில்லாமல், மனஸ் இல்லாமல், அதிலிருந்து முளைக்கும் ஆசை இல்லாமல் நாம் சாந்தமாக இருக்க வழி தூங்கிக் கொண்டேயிருப்பதுதானா? நிறையத் தூக்க மாத்திரை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, முழித்துக்கொள்ளும்போதெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு மறுபடி தூங்கிவிடலாமா?

அது ஸரியில்லை.

நல்ல தூக்கத்திலே மனஸின் க்ருத்ரிமம் இல்லை, ஆத்மா மட்டும் இருக்கிறது என்றாலும், 'ஆத்மானுபவம்' என்கிற ஆனந்தமான சாந்தமான நிலையாக நாம் அதைத் தெரிந்து கொண்டு தூக்கத்தின்போது அனுபவிக்கிறோமா என்ன? இல்லை. முழித்துக்கொண்ட பிற்பாடு 'ஸுகமாகத் தூங்கினேன்; நிம்மதியாயிருந்தது' என்று சொல்லத் தெரிகிறதே ஒழிய, தூங்கும்போது அந்த ஸுகமோ, நிம்மதியோ நமக்குத் தெரிய வில்லை. ஏதோ மரக்கட்டை மாதிரிக் கிடக்கிறோம். இப்படி வெறும் ஜட நிலைக்கு நம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்வது நம்மையே நாம் அவமரியாதை பண்ணிக்கொள்வதுதான்.

வேறு யாராவது நம்மை 'ஜடமே!' என்று கூப்பிட்டால் அவமானம், கோபப்படுகிறோமே, நம்மை நாமே அப்படிப் பண்ணிக்கொள்ளலாமா? ஸ்ருஷ்டி என்ற பெரிய விஷயத்தையே ஏளனப்படுத்துவதாக ஒரு மனுஷ்யன் தன்னை எப்போது பார்த்தாலும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஜட ஸ்திதிக்குத் தாழ்த்திக் கொள்ளக்கூடாது.

ஜட நிலைமைக்கு அப்புறம் ஓரறிவிலிருந்து ஆறறிவு என்று ஸ்ருஷ்டி க்ரமம் உயர்ந்துகொண்டே போவதில் மனுஷ்யன் உச்சாணியில் இருக்கிறான். இந்த ஆறறிவால் இவனுக்கு ஏகப்பட்ட உபத்ரவங்கள், ஹிம்சைகள் ஏற்படுவது வாஸ்தவந்தான். ஆனால், அதற்காகப் பேடி மாதிரி, ஒருவன் தன்னை நபும்ஸகனாக்கிக் கொள்கிற மாதிரி, இதுகள் எல்லாவற்றையும் சக்தியிழக்கப் பண்ணி ஜடமாக்குவது கொஞ்சங்கூட அழகில்லை. ஆறறிவுகளால் ஹிம்ஸை, உபத்ரவம் வந்தாலும் எத்தனையோ நல்லதும் பண்ண முடிகிறதோ இல்லையோ? உசந்த தத்வ விசாரணை, ஸங்கீதம், சில்பம், பொது ஜன சேவை, அன்பு, த்யாகம் இப்படி எத்தனையோ நல்லவற்றிலும் கர்மேந்திரிய ஞானேந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் செலுத்த முடிகிறதோல்லியோ? இப்படிச் செய்ய முயல வேண்டும். அப்புறம், ஆறறிவுக்கு மேலே ஒரே அறிவாக ஆக, ஞான விசாரம் செய்ய வேண்டும்; ஆறறிவுக்குக் கீழே ஜடநிலைக்குப் போகப்படாது.

வைராக்யமும் அப்யாஸமும்

பகவான் சொன்னாற்போல வைராக்யத்தாலும் அப்யாஸத்தாலும் அஸுரசக்திகளைத் திரும்பத் திரும்ப அடக்கி, தேவ சக்திகளைச் சக்திகரமாகச் செயலாற்ற வைப்பதே இதற்கெல்லாம் ஆரம்பம்.

ஒன்றைக் கொள்ளுவது, ஒன்றைத் தள்ளுவது என்பதால்

ஏற்படும் விருப்பு-வெறுப்புகளில் பிடித்தபிடியாயில்லாமல் விலகியிருக்கப் பழகுவதுதான் வைராக்யம். நம் மனஸுக்குப் பிடித்தது-பிடிக்காதது என்று பார்க்காமல், இவற்றில் வைராக்யத்தைக் கொள்ள முயற்சி பண்ணிக்கொண்டே, தர்மரக்ஷணைக்காகவும் நம்முடைய ஜீவன் பக்குவப்படுவதற்காகவும் நாம் என்ன பண்ண வேண்டும் என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிறதோ அவற்றின் பொருட்டே இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் ஈடுபடுத்திக் காரியங்கள் பண்ண வேண்டும். இதிலும் கொள்ளுவது – தள்ளுவது, லாபம்-நஷ்டம், ஜயம்-அபஜயம், மானம்-அவமானம் எல்லாம் வரத்தான் வரும். இவற்றையும் ஸமசித்தத்தோடு எடுத்துக் கொள்ளத்தான் வைராக்யம் தேவை. இதைப் பெறுவதற்கு முயன்றுகொண்டே போகவேண்டும்.

இந்த விடாமுயற்சி, அல்லது பயிற்சிதான் 'அப்யாஸம்' என்று பகவான் சொன்னது. தேஹாப்யாஸம் என்கிறோம். எத்தனை நாள், ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனை தரம், தண்டால், பஸ்கி போடவேண்டியிருக்கிறது! அந்தந்த யோகாஸனத்துக்கு உரியபடி கையைக் காலை நீட்டி மடக்குவதற்கு எத்தனை நாள் முயற்சியும், பயிற்சியும் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது? அப்படிப் பண்ணிக்கொண்டே போனால் கடைசியில் ஒருநாள் ஸரியாக வந்துவிடுகிறதோல்லியோ? அப்படித்தான் அஸுரப்போக்கிலே ஓடும் மனஸை விடாமுயற்சியாலும் விடாத பயிற்சியாலும் திரும்பத் திரும்ப இழுத்து தேவ சக்திகளான நல்ல விஷயங்களில் செலுத்த வேண்டும்.

இப்படி ஜட நிலைக்கு மேற்பட்ட ஆறறிவை முதலில் அதன் மிருகத்தன்மையிலிருந்து மனுஷத்தன்மைக்கும் அப்புறம் தேவத் தன்மைக்கும் உசத்திக்கொண்டே போய், அப்புறம் இவற்றுக்கும் உயர்வான ஏக அறிவான ஆத்மாவிலே கரைத்து விடவேண்டும். முடிவில் ஆறறிவைப் போக்கடித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஏனென்றால் அதனால் சாச்வத ஸௌக்யம் இல்லை. ஆனால் இப்படிப் போக்கடித்துக் கொள்வது ஆறறிவுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஜட நிலையில் ஆத்மாவின் ஸுகானுபவம் நமக்கே தெரியாமல் தூங்குவதாக இருக்கக் கூடாது; இவற்றுக்கு மேற்பட்டதாய், இவற்றுக்கு ஆதாரமாக, எது இல்லாமல் இவை இயங்க முடியாதோ அதுவாக உள்ள

ஆத்மாவை நன்றாக உணர்ந்து அறிகிற சாந்த ஸமாதி நிஷ்டை யாயிருக்க வேண்டும்.

உழைத்து உழைத்தும், யோசித்து யோசித்தும் களைத்துப் போகிற உடம்புக்கும் மனஸுக்கும் ஓய்வு தருவதற்காக எவ்வளவு தூங்க வேண்டுமோ அவ்வளவே தூங்கணும். அதைச் சாந்த ஸமாதி என்று நினைத்துவிடக் கூடாது!

ஆனந்த ஞான சாந்தம்

ஆத்மாவின் சாந்தம் சூன்யமாகச் சாவிலும் தூக்கத்திலும் இருக்கிற மாதிரியான சாந்தம் அல்ல. புத்தர் சொன்ன நிர்வாணம் சூன்யத்தின் சாந்தம்தான். ஆனால், நம்முடைய சங்கர பகவத் பாதர்கள் உபநிஷத்துகளின் ஆதாரத்திலிருந்து காட்டியது என்னவென்றால் ஸமாதி நிலையில் அடைகிற ஆத்ம சாந்தமென்பது ஆனந்த மயமானது, ஞான மயமானது என்பதே. அது பூர்ணானுபவம். சூன்யானுபவமில்லை. செத்த பின்னும் அழியாத உயிர்த் தத்வமாயுள்ள ஆத்மா ஞானமய மாயும், ஆனந்த மயமாயும் இல்லாமல் வேறெப்படி இருக்க முடியும்?

ஆத்மா ஞானமயம் என்பது எப்படியென்றால், உயிருள்ள தாக ஒன்றைச் சொல்வதே அது வெறும் ஜடமாயில்லாமல் அறிவும் உணர்ச்சியும் பெற்றிருப்பதைக் கொண்டுதான் அல்லவா? எனவே உயிருக்குமுயிராயுள்ள ஆத்மா என்பது அறிவும் உணர்ச்சியும் ஒன்றாகிவிட்ட சைதன்யமயமாயிருப் பதுதானென்பது நிச்சயமாகிறது. இதைத்தான் ஞானம் என்பதும்!

ஆத்மா எதனோடும் நேராக சம்பந்தப்படாமலிருப்பது என்றும் முன்னேயே சொன்னேன். ஆனபடியால் அது அறிவதற்கும், உணர்வதற்கும் வெளி வஸ்து எதுவுமில்லை. எனவே அது எதை அறியும், உணரும் என்றால் தன்னையே

தான் அறிந்து கொள்வதாயும் உணர்ந்து கொள்வதாயு மிருக்கும். வேறு மனஸோ; இந்த்ரியமோ கிட்டே போய் அறிந்துகொள்ள முடியாத ஆத்மாவை அந்த ஆத்மா மட்டும் தான் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஸமாதியில் மனஸ் 'டப்' பென்று நின்றுவிட்டவுடன் இப்படித் தன்னைத் தானே தெரிந்துகொள்ளும் ஆத்மானுபவம் உண்டாகிறது. தூக்கத்தில் ஆத்மானுபவம் தெரிவதில்லை.

'ஆத்மா ஆனந்த மயம் என்பது எப்படி?' என்றால் 'வேறெப்படி அது இருக்க முடியும்?' என்று திருப்பிக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. கட்டுப்பாடே இல்லாமல் பரம ஸ்வதந்திரமாக உள்ள ஒன்று ஆனந்தமாயில்லாமல் வேறு எப்படி இருக்க முடியும்? ஆசைகளைக் கொண்டு மனஸ் போடும் கட்டு, இந்த்ரியக் கட்டு, மற்ற மனுஷ்யர்கள் – இடம்-பொருள்-ஏவல் இவற்றின் கட்டு, கர்மபந்தம், ஸம்ஸாரபந்தம் ஆகியவற்றால் தான் நாம் துன்ப்படுவது – இந்த எதுவும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அதேஸமயத்தில் அது அறிவோ, உணர்ச்சியோ இல்லாததாயுமில்லாமல் சைதன்ய மயமாய், சிக்கனமாக இருக்கிறது. எனவே, தனது கட்டுப்பாடற்ற நிலையை அது உணர்ந்து அறியவும் செய்யும். இப்படிப்பட்ட பரம ஸ்வாதந்த்ரிய அனுபவமானது பேரானந்தமாகத்தானே இருக்கும்? கட்டுக்குள்ளேயே நமக்கு அவ்வப்போது தற்காலிக மாக ஆனந்தம் வருகிறதென்றால், கட்டுப்பாடே இல்லாமல் சாச்வதமாயுள்ள ஆத்மாவின் இன்பமே பேரானந்தம். நமக்கு இன்னொருத்தரிடமிருந்து உண்டாகிற துக்கம், பயம், கோபம் எதுவும் தன்னையன்றி வேறெதையும் அறியாத ஆத்மாவுக்கு இல்லாததாலும் அதற்கு மாறாத ஸதானந்தமாக, நித்யப் பேரின்பமாக இருக்கிறது.

நமக்கு மேலே அடக்க யாராவது இருக்கிறார்கள். எல்லா வற்றுக்கும் மேலே இயற்கை என்கிற சக்தியின் ஆதிக்கத்தில் தான் எல்லாரும் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்மை ஆபீஸர் அடக்குகிறார்; அவரையும் அவர் பெண்டாட்டி அடக்குகிறாள்! எல்லாரையும், எல்லாவற்றையும், இயற்கை யையுங்கூட அடக்கி ஆள்கிறவனாக ஈச்வரன் இருக்கிறானே, அவனுங்கூட இப்படி த்வைதமாக ஈச்வரனென்றும் பக்தன் என்றும் இருக்கும்போது, பக்த 'பராதீனன்' என்பதாக பக்தர்

களின் ஆதிக்கத்தின்கீழே இருக்கிறான்! த்வைதம் இருந்து விட்டால் ஸ்வாதீனம் கிடையாது. பராதீனம்தான். ஸ்வாதீனம் நம்மில் யாருக்கும் இல்லை. அது இருந்தாலொழிய பூர்ணானந்தம் ஏது? தன்னை அடக்க எந்த மேல் சக்தியும் இல்லாமல் இருக்கும் அத்வைத ஆத்மாவுக்கே அகண்டானந்தம் என்பது இருக்கிறது. அந்த ஆனந்த ஸமுத்ரத்தில் ஒரு துளி, இரண்டு துளிதான் மாயையானது. அந்த ஆத்மாவின் ஆதாரத்தில் ஜீவாத்மாவின் வாழ்க்கையை நடத்தி வைக்கும் போது, அதாவது இந்த மாயா நாடகத்தைப் போடும்போது, ஜீவனுடைய இந்த்ரியங்களால் வெளிப்பொருட்களின் அனுபோகத்தின் மூலம் பெறப்படுவது.

உண்மையில் வெளி வஸ்துவில் ஆனந்தமில்லை. உள்ளே உள்ள ஆத்ம ஜ்யோதிஸை மாயையானது ஜீவனின் அந்தக் கரணத்தில் ப்ரதிபலித்து இந்த்ரியங்கள் வாயிலாக அனுபோகத்தைக் கொடுக்கும்போது அந்த ப்ரதிபலிப்பின் ரச்மிகள் (கிரணங்கள்)தான் வெளி வஸ்துவிலிருந்து வரும் ஆனந்தம் போல மாறித் தெரிகிறது!

ஆத்மானந்த கிரணமே வெளியின்பம்

தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரத்தில் ஒரு ச்லோகத்தில்★ இவ்விஷயத்தை நம் ஆசார்யாள் சொல்கிறார். நிறையச் சின்னச்சின்ன த்வாரமுள்ள ஒரு கடத்துக்குள் ஒரு தீபமிருக் கிறாற்போல் உடம்புக்குள் ஆத்மா அறிவு ஜ்யோதிஸாக, ஆனந்த ஜ்யோதிஸாக இருக்கிறது. அதை மாயை ப்ரதிபலித்து கண், காது, மூக்கு முதலிய இந்த்ரிய த்வாரங்களின் வழியாகச் சின்னச் சின்ன ஞான, ஆனந்த ரச்மிகளாக வெளியே அனுப்புகிறது. இந்த ரச்மிகள் எந்தப் பொருள்களின்மேல் படுகின்றனவோ அப்பொருள்களும் கொஞ்சம் ப்ரகாசம் பெறுகின்றன. இந்த்ரிய ரச்மிகள் இந்த ப்ரகாசத்தைக்

★ 'நானா சித்ர கடோதர ஸ்தித' எனத் தொடங்கும் நான்காவது ச்லோகம்.

கொடுப்பது தாங்களே என்பதையும், தங்களுக்கும் முடிவாகப் பிரகாசம் தருவது ஆத்மாவே என்பதையும் அறியாமல், அந்த வெளிப்பொருள்களிலேயே இந்தப் பிரகாசம் இயற்கையாக இருப்பதாகவும் தாங்கள் அவற்றைத்தொட்டு அவற்றிடமிருந்து அதைப் பெறுவதாகவும் நினைத்து சந்தோஷிக்கின்றன. ஆத்மாவின் அறிவு, ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் லவலேசத்தையே வெளிப்பொருள்களைப் பற்றித் தங்களுக்கு ஏற்படும் அறிவாக வும், வெளிப் பொருள்கள் தங்களுக்குத் தரும் ஆனந்தமாகவும் அசட்டு ஜீவன் எண்ணுகிறான்.

ஒரு பந்தல் போட்டிருக்கிறது. ஸூர்ய வெளிச்சம் கீற்று ஓட்டை வழியாக உள்ளே வருகிறது. இதை ஒரு குழந்தை பார்த்தால் அந்த இடத்தில் பந்தலேதான் ஒளியை ஸ்ருஷ்டித்து அனுப்பியிருக்கிறதென்று நினைக்கும். ஸூர்யனைப் பந்தல் மறைப்பது, அதன் இடுக்கு வழியாய் ஸூர்ய வெளிச்சம் வருவது எல்லாம் குழந்தைக்குத் தெரியாது. நாமும் அப்படித் தான் இருக்கிறோம். ஆத்ம ஜ்யோதிஸை மறைக்கிற நம் சரீரத்தில் அதன் லவலேசத்தைப் பாயவிடுவதாக இந்த்ரியானு பவங்கள் இருக்கின்றன. நாமோ இந்த்ரியங்களுக்கு விஷய மாகும் வஸ்துக்களிலிருந்தே அனுபவம் வருவதாக மயங்கு கிறோம்! ஜ்யோதிஸை மறைக்கிற பந்தலிலிருந்தே வெளிச் சத்தை உண்டாக்கிக்கொள்ள முயற்சி செய்தால் எப்படி யிருக்கும்? அப்படித்தான் நாம் தேஹத்தைக் கொண்டு நித்யானந்தத்தைப் பெற நினைப்பது. பந்தலைப் பிரித்து விட்டால் எல்லாம் வெளிச்சமாய் விடுவது போல் தேஹ ப்ரக்ஞை போனால் ஆத்மாவுக்கே உரியதான பூர்ணானந்த ஸ்வரூபமாகி விடலாம்.

வெளிப்பொருள் அதுவாகவே ஆனந்தத்தைத் தரவில்லை என்பதைக் கொஞ்சம் ஆலோசித்தாலும் புரிந்து கொண்டு விடலாம். காஷ்மீர் சால்வை அதுவே ஆனந்தம் தருவது என்றால் எக்காலத்திலும் ஒருத்தனுக்கு ஹிதமாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? ஆனால், அது எத்தனை விலை உயர்ந்த தாயிருந்தாலும், எத்தனை மழமழப்பாயிருந்தாலும் நல்ல கோடை காலத்தில் மேலே பட்டாலே தாங்காமல் தூக்கி எறிகிறோமே! அதனால் ஆனந்தம் அதிலேயே இல்லை என்று புரியத்தானே செய்கிறது? ரொம்பவும் அழகான ஒரு ராகத்தை

நல்ல சாரீரமும் ஞானமும் உள்ள பாடகர் ஆலாபனை செய்கிறாரென்பதால் அது எப்போதும் ஆனந்தமளிப்பதாக உள்ளதா என்றால் – நமக்கு ரொம்பப் பிரியமானவர் 'போய்' விட்டார் என்று சேதி வருகிறது; அப்போது ரேடியோவிலே அந்த ராகத்தை அந்த வித்வான் தேவகானமாகப் பாடுகிறா ரென்றால் ஆனந்தமா தருகிறது? கேட்கப் பிடிக்காமல் நிறுத்தித்தானே விடுகிறோம்! ஜ்வரக்காரனுக்கு நல்ல பக்ஷணமோ, ஐஸ்க்ரீமோ ஆனந்தம் தருமா? சொல்லிக் கொண்டே போகலாம் – ஆனந்தம் வெளிவஸ்துவில் இல்லை என்று காட்டுவதற்கு. ஜீவனுடைய மனஸ் கலப்பதில்தான் ஆனந்தம் உண்டாகிறது. இவன் மனஸ் எதிலும் கலக்காமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது எந்த வஸ்துவாவது ஆனந்தம் தருகிறதா? இந்த மனஸின் ஆனந்தமோ நிலையாக இருப்பதே யில்லை. இதற்கு எத்தனை ஆனந்தமோ அதைப் போல ஆயிரம் மடங்கு அழுகை என்றுதான் இத்தனை நாழி பார்த்தோம். இடுக்குவழியாக துளித்துளி வெளிச்சத்தை உள்ளே விட்டு, பாக்கி முழுக்க இருட்டையே தருகிற பந்தல் மாதிரி, துளித்துளி ஆனந்தத்தோடு ஏராளமான துக்கத்தையே மனஸ் தருகிறது. இதன் க்ருத்ரிமம் இல்லாமல் இதற்கு ஆதாரமான ஆத்மாவுக்குப் போனால்தான் சாச்வத ஆனந்தமென்பது.

ஜீவன் தானே நித்ய ஆனந்த ஸ்வரூபனான ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு, தற்காலிக ஆனந்தங்களுக்காக வெளியே அலையாக அலைகிறான். இதைத் தன் வயிற்றுக்குள்ளிருந்தே வாஸனை எழும்புகிறது என்று தெரிந்துகொள்ளாத ஒரு கஸ்தூரி மான் வாஸனை உண்டாகுமிடத்தைத் தேடித்தேடித் திரிவதற்கு உபமித்து அத்வைத சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லி யிருக்கிறது.

மனஸ் அடிபட்டுப்போன ஸமாதியில் சைதன்ய மயமான இந்த ஆத்மானந்தம் நன்றாக அறியப்பட்டதாகும். சாந்தமான அந்த ஆனந்தம் எப்படியிருக்கும் என்று நமக்குத் தெரியாது!

மனத்துக்குப் புரியாத சாந்தானந்தம்

ஆத்மா தெரியாமல் மனஸ் மட்டுமே தெரிவதான நம் நிலையில் ஆனந்தம் என்பது சக்தி நிறைந்த உணர்ச்சி என்றும், சாந்தம் என்பது உணர்ச்சி அடங்கிப்போன நிலை என்றும் தோன்றுகிறது. எனவே உணர்வு என்பதே ஒரு சக்தியாயுள்ள தால் ஆத்மாவின் சாந்தத்தில் எப்படி ஆனந்தத்தை உணர முடியும் என்று தோன்றலாம். ஆனால், நம் மனஸுக்குப் புரிவதாகவும், நம் மனஸுக்கு ஒத்தவிதத்திலும் ஆத்மாவின் சாந்தமும், ஆத்மாவின் ஆனந்தமும் இருக்க வேண்டும் என்று எப்படி எதிர்பார்க்கலாம்? ஆத்மாதான் மனஸுக்கு அப்பாற் பட்ட மனோதீத வஸ்துவாயிற்றே! அதன் அறிவு, உணர்வு, ஆனந்தம், சாந்தம் எல்லாம் எப்படியிருக்கும் என்று அதற்குத் தான் தெரிய முடியுமே தவிர, மனஸுக்கு எப்படித் தெரிய முடியும்? நம் உடம்பிலேயே கண்ணுக்கு ஆனந்தமான ஒரு காட்சியைக் காது புரிந்துகொண்டு ஸந்தோஷிக்க முடிகிறதா? காதுக்கு ஆனந்தமான கானத்தைக் கண்ணால் ரஸிக்க முடிகிறதா? இப்படி யோசித்துக்கொண்டு போனால் நம் ஸகல இந்த்ரியங்களுக்குமே புரியாத ஓர் ஆனந்தமும் இருக்கலாம் என்று தெரியும். ஆனந்தமாயுள்ளபோதே அது சாந்தமாயு மிருக்கலாம்.

சாந்தம் என்பது என்ன? சலனமில்லாமல் தனக்குள்ளேயே அடங்கியிருப்பதுதான். மனஸின் ஆனந்தம் இன்னொன்றின் அனுபோகத்திலேயே விளைவதால், அந்த இன்னொன்றை நோக்கி மனஸ் சலிப்பதாலேயே அனுபோகம் ஏற்படுவதால், அப்போது 'சாந்தம்' என்பதாகத் தனக்குள்ளேயே அடங்கி யிருக்கும் நிலை ஏற்பட முடியாமலிருக்கிறது. ஆத்மாவுக்கோ 'இன்னொன்று' என்று வெளியே எதுவுமே தெரியாமல் தன்னிலேயே அது ஆனந்திப்பதால், அப்போது தனக் குள்ளேயே அடங்கியிருப்பதன் சாந்தமும் கிடைக்கிறது.

மனஸுக்கு அதீத சக்திகள் உண்டாகும்போது, அது அமானுஷ்ய ஆற்றல்களைப் பெறும்போது, மனுஷ்ய சக்திக்கு மேற்பட்ட கந்தர்வர்கள், பித்ருக்கள், தேவர்கள் ஆகியவர்களுக்குப் படிப்படியாக ஒருத்தரைவிட இன்னொருத்தருக்குப் பல மடங்கு ஆனந்தம் ஸித்திக்க முடியும் என்று தெரிகிறது. இப்படி வரிசையாக ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றான ஆனந்தங்களைத் தைத்திரீய (உபநிஷ)த்தில் 'ஆனந்தவல்லி' என்றே பெயருள்ள அத்யாயத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஆனந்தங்கள் என்ன என்று மனுஷ்யனுக்குப் புரியாது. காபி சாப்பிடுவதிலும், கச்சேரி கேட்பதிலும் மனுஷ்யனுக்கு என்ன ஆனந்தம் என்று ஒரு மாட்டுக்குப் புரியுமா? அப்படித்தான் இதுவும். இப்படிப் பட்ட பல ஆனந்தங்களின் முடிந்த முடிவான உச்ச ஸ்தானம் தான் ஆத்மானந்தம்!

லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலே அம்பாளுக்கு ஒரு பெயர் –

ஸ்வாத்மாநந்த-லவீ-பூத ப்ரஹ்மாத்யாநந்த ஸந்ததி: என்று இருக்கிறது. ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுடைய அத்தனை ஆனந்த வரிசைகளையும் தன்னுடைய ஆத்மானந்தத்தில் லவலேசமாக்கி விடுபவள் என்று அர்த்தம்.

நம்முடைய ஆனந்தம் ரொம்பக் குறைவாக இருப்பதற்குக் காரணம் நமக்கு மேலே எண்ணிமுடியாத தேவ – அஸுர சக்திகளுக்கு ஆதிக்யம் இருந்து, நாம் அவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஆடவேண்டியிருப்பதுதான். நம்மைவிட சக்தி அதிகமான தேவதைகளில் பல இனங்கள். அவற்றில் ஒன்றைவிட மற்றொன்றுக்கு சக்தி அதிகம். ஒன்றுக்கு எந்த அளவுக்குச் சக்தி அதிகமோ அந்த அளவுக்கு அது அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சக்திகளின் ஆதிக்கக் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஆளாகாமல் இருக்கிறது. இந்த 'ப்ரபோர்ஷ'னின் படியே ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் ஆனந்தம் ஜாஸ்தியாக இருக்கும். தேவ இனங்களின் முடிவிலே ப்ரஹ்மா இருக்கிறார். அதனால் அவருக்கு 'ஃப்ரீ'யாக இருப்பதன் ஆனந்தம் ரொம்பவும் அதிகம். அவருடைய ஆனந்தமும்கூட கட்டுப்பாடே அடியோடு இல்லாத ஆனந்தமில்லை. அவரும் தகப்பனார் மஹாவிஷ்ணுவுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். பராசக்திக்கு, அவளைத் தவிர

எல்லாருமே கட்டுப்பட்டவர்களாதலால் இவரும் கட்டுப் பட்டவர்தான். அதனால்தான் அடியோடு கட்டுப்பாடு இல்லாமல், தன்னை அடக்கி வைக்க யாருமே இல்லாமலி ருக்கிற அம்பாளின் ஆனந்தமானது ப்ரஹ்மாதிகளின் ஆனந்தத் தையும் லவலேசமாக்கி விடுகிறதென்று சொல்லியிருக்கிறது.

சக்தி ஜாஸ்தியாக ஆக ஆனந்தம் ஜாஸ்தி என்பதால் அந்தச் சக்தியினாலேயே ஆனந்தம் உண்டாகிறது என்று அர்த்த மில்லை. சக்திக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் நேர் ஸம்பந்தமில்லை. ஒருத்தருக்குத் தம்மைவிடக் குறைந்த சக்தியுள்ளவர்மீது தம்முடைய சக்தியினால் ஆதிக்கம் செலுத்த முடிகிறது, அவரைக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது என்பதிலே ஏற்படும் ஆனந்தம் தப்பான அஹங்காரத்தில் ஏற்படுவது; அதை முறையான ஆனந்தம் என்று சொல்ல முடியாது. பின்னே, சக்தி ஜாஸ்தியானால் ஆனந்தம் எப்படி ஜாஸ்தி ஆகிறது என்றால், அப்போது நம்மைவிடவும் அதிக சக்தியோடு இருந்து கொண்டு நம்மைக் கட்டுப்படுத்துபவர்கள் குறைச்சலாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகையால், நாம் இன்னொருத்தரை ஆளமுடிகிறது என்பதைவிட, நமக்கு மற்றவர்களுடைய ஆளுகையின் கட்டுப்பாடு குறைந்து, நம்முடைய ஸ்வதந்திரத் தின் எல்லை ஜாஸ்தியாகிறது என்பதாலேயே ஆனந்தம் ஏற்படு கிறது. ஒரு குமாஸ்தா ஆபீஸராகிறாரென்றால், அவர் நல்ல வராயிருந்தால், தாம் பிறத்தியார்மீது 'தாட் பூட்' செய்ய முடியுமென்ற ஆனந்தம் அவருக்கு ஏற்படுவதில்லை. ஆனாலும் தமக்கு இப்போது, ஆபீஸின் கட்டுப்பாடு இல்லை, ஸ்வதந்த் ரமாகச் சில கார்யம் செய்யலாம், முடிவுகள் எடுக்கலாம் என்பதில் ஆனந்தம் உண்டாகத்தான் செய்யும்!

ஆபீஸர் மாதிரியான பெரிய பொஸிஷனில் சில பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு குமாஸ்தாக்கள் கட்டுப் பட்டிருப்பதைவிட அதிகமாக இவர்கள் இவர்களுக்கும் மேலதிகாரிகளிடமோ, அல்லது எம்.எல்.ஏ. போன்றவர் களிடமோ கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்று இருக்கும் போது, 'நம்மைவிட அந்தக் குமாஸ்தா எவ்வளவோ தேவலை; அவனுக்கு இருக்கிற 'ஃப்ரீடம்' நமக்கு இல்லை' என்று வருத்தப்படுகிறார்கள். ஆகையால் சக்தியைவிட ஃப்ரீடம்தான் ஆனந்தம் தருவது என்று தெரிகிறது.

பெரிய கம்பெனிகளில் மானேஜராகக் கொடி கட்டிப் பறந்த சிலபேர் ராஜினாமா பண்ணிவிட்டு, அதோடு 'கம்பேர்' பண்ணிப் பார்க்கும்போது ரொம்பச் சின்னதாக ஸொந்தத்தில் கம்பெனி ஆரம்பிக்கிறார்கள். 'ஏன் இப்படி வருமானம், வசதி எல்லாவற்றையும் குறைத்துக்கொண்டு ஸொந்த பிஸினெஸ் ஆரம்பித்திருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், 'அதுவா? அங்கே என்னதான் பெரிய பொறுப்புகள், பெரிய வருமானம் முதலானது இருந்தாலும் மேலே உள்ள டைரக்டர்களுக்கு ரொம்பவும் 'obey' பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டி யிருந்தது. அவர்கள் 'கன்ட்ரோல்' தாங்காமல்தான், பாக்கி ஸமாசாரங்களில் நஷ்டமேற்பட்டாலும் ஃப்ரீயாக இருக்கணு மென்று சொந்த பிஸினெஸ் ஆரம்பித்தது' என்கிறார்கள்.

ஆகையினால் ஸ்வாதந்த்ரியத்தால்தான் ஸந்தோஷமே தவிரச் சக்தியினால் இல்லை. சக்தி அதிகமாகும்போது ஸந்தோஷம் அதிகமானாலும்கூட அது அப்போது தங்கள் மீது கட்டுப்பாடு குறைவதால் ஏற்படுவதுதான்.

அதனால்தான் இங்கே பராசக்தியின் பரமானந்தத்தைச் சொல்லும்போதுகூட அவளுடைய மஹாசக்தியால் ஆனந்தம் உண்டாகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தைக் கொடுக்காமல், 'ஸ்வாத்மானந்த' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது அவளுக்குத் தன்னுடைய சக்தியைக் குறித்து ஆனந்தம் ஏற்படாமல், கட்டுப்பாடே இல்லாமல் பரம ஸ்வாதந்திரியத் தோடு இருக்கும் ஆத்மாவை அனுபவித்துக் கொண்டிருப் பதிலேயே இப்படி மஹானந்தம் ஏற்படுகிறதென்று காட்டி யிருக்கிறது.

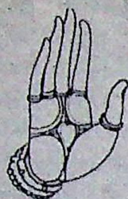
ஆத்மாவுக்கும் சக்திக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. சக்தி என்பது வெளியிலே காட்டி, இன்னொன்றை நல்லதாகவோ கெட்ட தாகவோ பாதிப்பதிலேயே உள்ள விஷயம். ஆத்மாவுக்கு வெளி என்று ஒன்று இல்லை. அது எதையும் எந்த விதத்திலும் பாதிப்பதுமில்லை. சக்தி த்வைதத்தைக் குறித்தது. ஆத்மா அத்வைதம், ஸாக்ஷாத் பராசக்திக்கும்கூட, சக்தியினாலில்லா மல், சாந்தமாக ஆத்மாவை அனுபவிப்பதாலேயே உத்க்ருஷ்ட மான (மிகவும் உயர்ந்ததான) ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது!

சக்தி ஒரே குணமயம், கார்யமயம். ஆத்மா நிர்குண நிஷ்க்ரியம். அதைத்தான் சிவம் என்பது. 'ஆத்மானந்தம்' என்கிறாற்போல 'சிவானந்தம்' என்றுதான் வார்த்தை உண்டே தவிர 'சக்தியானந்தம்' என்று இல்லை. பராசக்திக்கும் ஆனந்தம் ஆத்மாவில்தான், சிவத்தில்தான். அவள் தக்ஷிணா மூர்த்தியாக இருந்துகொண்டு பிறருக்கும் ஞானமாகிய இந்த சிவானந்தத்தைத் தருவதாக ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வருகிறது.

தக்ஷிணாமூர்த்தி ரூபிணீ
ஸநகாதி ஸமாராத்யா
சிவஞான ப்ரதாயிநீ

அந்த மஹாப் பெரியவளான பராசக்திக்குக் கிடைக்கும் ஆத்மானந்தம் நமக்கும் அனுபூதி நிலையில் பரிபூர்ணமாக உரியதேயாகும். 'ஆத்மா' என்னும்போது அதில் மஹா சக்தியான அம்பாளின் ஆத்மா, அல்ப சக்தர்களான நம்முடைய ஆத்மா, நம்மை விடவும் அல்ப சக்தி படைத்த தான கொசுவின் ஆத்மா என்று வித்யாஸமில்லை. இருப்பது ஒரே ஆத்மாதான். அது சக்தியிலே அம்பாளிடம் பூர்ணமாக வும், மற்றவர்களிடம் அந்த சக்தியின் கோடானுகோடியில் ஒரு பங்காகவும் வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், வேஷமில்லாத அடிப்படையிலே எல்லாரிடமும் ஒன்றாகவே தான் இருக்கிறது. அதனால், ஒரு 'ப்ரம்மாவேகூட த்வைத நிலையிலிருக்கும்போது பெறக்கூடிய ஆனந்தத்தை விடவும் கோடிகோடி மடங்குப் பெரிதான ஆனந்தத்தை நாம் அத்வைதமாக ஆத்மானுஸந்தானம் பண்ணும்போது அனுபவிக்கலாம்!'

அந்த ஆனந்தம் எப்படிப்பட்டதென்று இப்போது நமக்குப் புரியாது. இத்தனை செயல்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் மூலமான அம்பாளும்கூட செயலில்லாத, வெளி உணர்ச்சி யில்லாத அந்த ஆத்மானந்தத்தில்தான் முழுகியிருக்கிறாளென் றால் அது நமக்குப் புரியாது. பூர்ண அமைதியிலேயே பூரித்த ஆனந்தமாயும் இருக்கிற நிலை, அது பூர்ண அமைதியே அதைத் தெரிந்துகொண்டு அனுபவிக்கும் பூரித்த உணர்வு நிலையாகவும் அப்போது இருக்கிறது.

நித்ரை நிலை

தெரியாத ஆனந்தம் ஆனந்தமே இல்லை. இங்கே உசந்த கவிதைப் புஸ்தகம் இருக்கிறது; ஆனால் நமக்குக் கண் தெரிய வில்லை என்றால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஆத்மா மட்டுமே இருப்பதன் ஆனந்தத்தை அனுபவ பூர்வமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நித்ரை இப்படிப்பட்டதுதான். அதைத் 'தெரிந்த ஆனந்த'மாக உணர்வதே ஸமாதி நிலை. எத்தனையோ ஸாதனை செய்தே அதைப் பெற முடியும். தெரியாத ஆனந்தத்தில் துக்கமும் தெரியாமலிருப்பதாக உள்ள நிம்மதியைத்தான் போனால் போகிறதென்று பகவான் எல்லாருக்கும் நித்ரையில் தந்திருக்கிறான். தன் சாந்த ஸௌக்யத்தை ஜீவன் தெரிந்துகொண்டு ஆத்மாவாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதான ஸமாதி நிலையை எல்லாருக்கும் தரவில்லை. அவன் க்ருபையை நம்பி, அதற்கான ஸாதனையைச் செய்தவர்களுக்கே தருவான்!

சற்று முன்னாடி ஓர் உபமானம் சொன்னேன். குடத்துக் குள்ளே இருக்கிற தீபத்தின் ஒளி அதன் ஓட்டைகள் வழியாக வெளியே துளித்துளி தெரிகிறமாதிரிதான் ஆத்மானந்தத்தில் துளித்துளி, இந்த்ரிய விஷய அனுபவங்களில் உண்டாகிற தென்று சொன்னேன். இது ஜாக்ரத் ஸ்திதியில் (விழிப்பு நிலையில்) நாம் விஷயங்களை அனுபவிக்கும்போது ஸுஷுப் தியில் (தூக்கத்தில்) எப்படியிருக்கிறதென்றால் உபமானத்தை இன்னம் கொஞ்சம் விஸ்தாரம் பண்ண வேண்டும். குடம் என்பதற்குப் பதில் கூடை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஸாதாரணமாகப் பல த்வாரங்களுள்ள குடம் இருப்பதில்லை; குடத்துக்குள்ளே தீபத்தை வைக்க ப்ரமேயமும் அதிகம் ஏற்படு வதில்லை. ஆனால் காற்றடிக்கும்போது தீபத்தின் மேலே ஒரு கூடையைப் போட்டுக் கவிழ்த்து விடுவதுண்டு. அப்போது கூடையின் இடுக்குகள் வழியாய் தீபத்தின் ரச்மிகள் கொஞ்சங்

கொஞ்சம் வெளியில் வரும். ஜாக்ரத்தில் இப்படி இருக்கிற தென்று வைத்துக்கொண்டால் ஸுஷுப்தியில் எப்படியிருப்ப தாகச் சொல்வது? கூடையின் விளிம்புப் பிரம்புகளை ஒரு மாதிரி முறுக்கிப் பண்ணியிருக்கும். அதனால் அதைப் போட்டுக் கவிழ்க்கிறபோது விளிம்பு பூமியிலே முழுக்கப் பதியாமல் அங்கங்கே கொஞ்சம் தொட்டும் தொடாமலுமாகத் தானிருக்கும். இதனால் பெரிய காற்றாக அடிக்கிறபோது, கூடைக்குக் கீழாகக் காற்று போய் தீபம் அணைந்துவிடப் போகிறதேயென்று, ஒரு கம்பளியையும் எடுத்துக் கூடை மேல் போட்டுவிட்டால் எப்படியிருக்கும்? அதன் 'நெசவிலே நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத அதி ஸூக்ஷ்மமான இடுக்குகள் இருக்கு மாதலால், இப்போதும் தீபம் எரிவதற்கான அளவு காற்று உள்ளே போகத்தான் செய்யும். ஆனாலும் நம் பார்வை யிலோ, கூடையின் இடுக்குகளை கம்பளி மறைத்து விடுவதால் முன்னே தெரிந்த தீப ரச்மிகள் இப்போது அடியோடு தெரி யாது. தூக்கத்தில் இப்படித்தான், உள்ளே ஆத்ம ஜ்யோதிஸ் ஸ்வஸ்தமாக இருந்துகொண்டிருக்கும் போதிலும், அதன் ஒளி விழிப்பு நிலையில் ஏதோ துளித்துளி விஷயானுபவத்தில் தெரிகிற மாதிரிகூட இல்லாமல் எல்லாம் ஒரே இருட்டாகி விடுகிறது. விழிப்பு நிலையின் பிக்கல் பிடுங்கல் தூக்கத் திலில்லைதான் என்றாலும், அதே ஸமயத்தில் விழிப்பிலே ஏதோ ஒரு நிழலாட்டமாகவாவது ஆத்மானந்தத்தில் துளி தெரிவதுங்கூடத் தூக்கத்திலே அடியோடு தெரியாமல் ஆத்மானுபவத்தைக் குறித்தமட்டில் ஒரே இருட்டில் இருக்கி றோம். ஒரேயடியாக ஜ்யோதிஸிலேயே இருக்கிற, ஜ்யோதி ஸாகவே இருக்கிற ஸமாதி நிலைக்கும் இதற்கும் எத்தனை வித்யாஸம்?

நம் முயற்சி இல்லாமல், தூக்கம் என்பது தானாக நம்மைக் கவ்விக் கொள்கிறது. 'தூக்கம் கண்ணைச் சுற்றிக் கொண்டு வருகிறது' என்னும்போது அது நம்மை மீறிய சக்தி என்று தெரிகிறது. எனவே அதை நமக்கென்று கெட்டியாய்ப் பிடித்து வைத்துக்கொள்வதும் நம் கையில் இல்லை. 'என்னவோ பாதி ராத்ரி முழிப்புக் கொடுத்து விட்டது. அப்புறம் என்ன பண்ணியும் தூக்கம் வரலை. உடம்பை என்னவோ பண்றது'

என்கிறோம். அதாவது தூக்கம் என்பது எதுவோ ஒரு வெளி இயற்கைச் சக்தியாக நம்மை இஷ்டப்படி ஆட்டிவைப்பது தான். தூக்க மாத்திரை சாப்பிட்டு நாமே அதை வரவழைத்துக் கொள்வதாகத் தோன்றும்போதுகூட இதுதான் உண்மைநிலை!

கனவு நிலை

தூக்கம் என்பதை நாமாக மாத்திரை, இல்லாவிட்டால் ஏதோ ஒரு தைல ஸ்நானத்தால் வரவழைத்துக் கொண்டு விடலாம். ஆனால் அந்தத் தூக்கம் நிஜமாகவே ஆழ்ந்த தூக்கமாக இருக்கும்படியாக நம்மால் பண்ணிக்கொள்ள முடியாது. நல்ல – ஆழ்ந்த தூக்கத்தில்தான் மனஸ் அடங்கி யிருப்பது. ஆனால் எப்போதும் அப்படியில்லாமல் அரைத் தூக்கம், கால் தூக்கம், வீசம் தூக்கம், முக்கால் தூக்கம் என்னும்படியாகப் பல நிலைகளில் நாம் நித்ரையில் இழுத்துப் போகப்படுகிறோம். அப்போதெல்லாம் மனஸ் முணுக் முணுக் கென்றோ, அதைவிடச் சற்று அதிகப் பிரகாசமாகவோ வேலை செய்துகொண்டுதான் இருக்கும். இந்த நிலைகளில்தான் மனஸானது ஸ்வப்னங்களை உண்டாக்குகிறது. ஜாக்ரத்தில் (விழிப்பு நிலையில்) நாம் புத்தி பூர்வமாகச் செயல்பட்டதால் ஓரளவு அமுக்கிவைத்திருந்த ரொம்பவும் பயமூட்டுவதான, காமவிகாரம் மிகுந்ததான, அழ வைப்பதான, அல்லது பேத்தல் என்று புத்தி ஒதுக்கி வைத்துவிட்டதான தாறுமாறான விஷயங்களை எல்லாம் இப்போது நம்முடைய அந்த புத்திக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் மனஸ் தன்னிஷ்டப்படி வெளியே விட்டு ஸ்வப்னங்களைப் படைக்கிறது. அதனால் ரொம்பப் பயங்கரமாய் ஏதாவது ஸ்வப்னம் கண்டு 'ஊழ் ஊழ்' என்று ஊளையிட்டுக்கொண்டு எழுந்திருக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் குய்யோ முறையோ என்று அழுகிறோம். 'பைத்தியம் மாதிரி இப்படிக் கன்னாபின்னா என்று ஸம்பந்தமில்லாததை எல்லாம் அஸம்பாவிதமாகச் சேர்த்துக் கனாக் கண்டிருக்கிறோமே!'

என்று நினைக்கும்படியாக அனேக ஸ்வப்னங்கள் வருகின்றன. ரொம்பவும் மனஸை பக்தி, யோகம் என்று ஈடுபடுத்திப் பரிசுத்திக்காக, ப்ரம்மசர்யத்துக்காக ப்ரயத்னம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஸாதகர்கள், 'எங்களுக்கு இப்படித் தகாததான ஸ்வப்னம் வந்துவிட்டதே' என்று எங்கள் மாதிரி இருக்கப் பட்டவர்களிடம் அழுது, பரிஹாரம் கேட்கிறார்கள்.

இதனாலெல்லாம், நம் ஸாதனையால் இயற்கைக்கும் மேலே உள்ள ஈச்வரனின் ப்ரஸாதமாகப் பெறப்பட்டு, நம்மால் உறுதிப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஸமாதி நிஷ்டையாக இல்லாமல், தன்னிஷ்டப்படி நம்மைத் தன்னுடைய பல லெவல்களில் அடித்துக்கொண்டு போகிற தூக்கத்தால் தேவாஸுர யுத்தத்துக்கு முடிவு காண நினைப் பதற்கு வழியேயில்லை என்று தெரிகிறது. தூக்கத்திலும் ஸ்வப்ன ரூபத்தில் அஸுர கணங்கள் எப்போது வேண்டு மானாலும் படை எடுக்கக்கூடும். எப்போதாவது வேண்டு மானால் அம்பாள் தர்சனம், ஆலய தர்சனம் மாதிரி நல்ல ஸ்வப்னமும் வரலாம். அதுவே அஸம்பாவிதமாக மாறியும் விடலாம். மனஸின் உழப்பறிசல், உள்ளே அடக்கிவைத்த ஆசையின் இழுபறி எல்லாம் தூக்கத்திலும் பிய்த்துக்கொண்டு கிளம்ப வழியிருப்பதால் தூங்கிக்கொண்டேயிருந்துவிட்டால் சாந்தி என்பது இல்லை. தூக்க மருந்துக்கும் ஸ்வப்னாவஸ்தை ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கு சக்தியில்லாததால் அதைக் கொண்டும் பூரண சாந்தமான நித்ரை பெற முடியாது. அப்படியே சாந்தமாக ஆழ்ந்து தூங்கினாலும் அது ஜடத்தனந் தானே யன்றிப் பேரானந்தமில்லை என்று முன்னேயே சொன்னேன்!

ஓயாமல் வெளியிலே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மனஸை உள்ளே இழுத்து, 'உள்ளுக்குள்ளே உனக்கு அடி ஆதாரமாக ஒரு கார்யமுமில்லாமலிருக்கும் ஆத்மாவை நினை' என்று பழக்கிக்கொண்டேயிருந்தால்தான், அது அப்படியே நினைத்து நினைத்து, களைத்து விழுந்தபோது, ஸாக்ஷாத் அந்த ஆத்மா மட்டுமே பிரகாசித்துக்கொண்டு விளங்கும். சாச்வத சாந்த ஸௌக்கியத்தை அனுபவிக்கலாம். வேறே வழி கிடையாது.

யதோ யதோ நிச்சரதி மனச்-சஞ்சல-மஸ்திரம்।
ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வசம் நயேத்॥

என்கிறார் பகவான். 'ஸ்திரமாக ஒன்றில் நிற்காமல் சஞ்சரித்துக் கொண்டே இருக்கும் மனஸானது எதெதைப் பற்றி வெளி யிலே ஓடினாலும், அது ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் இந்த மனஸை இழுத்து அடக்கி ஆத்மாவிடமே வசப்படுத்தி வைக்க வேண் டும்' என்கிறார்.

மனம் ஆத்மாவிடம் வசப்படுவது எப்படி?

'ஆத்மா மனஸுக்கு அப்பாற்பட்டது; மனஸோடு ஸம்பந்தப்படாமல் வெறுமே தானாக இருந்து கொண்டிருப் பது' என்று சொல்லிவிட்டு, 'மனஸை இழுத்து அடக்கி ஆத்மா விடம் வசப்படுத்து' என்றும் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? மனோதீதமான, நிஷ்க்ரியமான (கார்யம் செய்யாததான) ஆத்மா மனஸை எப்படித் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொள்ளும்?

ஸரி, மனஸுக்கு ஆத்மா அப்பாற்பட்டதுதான், அதற்குக் கார்யமும் இல்லைதான். ஆனாலும் நம்மால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாத மாயையால் இதே ஆத்மாதான் மனஸுக்கும் ஆதாரமாய் நிற்கிறது; அது இல்லாவிட்டால் மனஸால் ஒரு கார்யமும் பண்ண முடியாது என்றும் பார்த் தோமல்லவா? இப்படி மாயையால் ஆத்மாதான் மனஸ் என்ற ஒன்றை அவிழ்த்துவிட்டு, அது வெளியிலே ஓடிக் கொண்டிருப் பதற்கும் சக்தி தருகிறது என்றால், அவிழ்த்து விட்டதைத் தனக்குள்ளேயே எப்படியோ இழுத்துக் கரைத்துக்கொண்டு விடும் என்பதையும் ஏற்க வேண்டியதுதானே!

மாயை என்பது என்ன? அதுதான் ஈச்வர சக்தி, அம்பாள் என்று அதைத்தான் சொல்வது, உயிரும், அறிவும், உணர்வுமாக உள்ள ஆத்ம சைதன்யத்தை மாயைதான் ஸூர்ய வெளிச் சத்தை ஒரு கண்ணாடி ப்ரதிபலிக்கிறது போலப் பண்ணி

இந்தச் சின்ன ப்ரதிபலிப்பின் ப்ரகாசத்திலே ஜீவனின் அந்தஃகரணம்* உயிர், உணர்ச்சி, அறிவு எல்லாவற்றையும் பெறும்படியாகச் செய்வது. அல்லது இன்னொரு தினுஸாகவும் சொல்வார்கள். எங்கேயும் நிறைந்திருக்கும்படியான ஆகாசத் தில் (வெட்டவெளியில், space-ல்) ஒரு குடம் இருக்கிறதென் றால் அந்தக் குடத்துக்குள்ளேயும் அந்த வெட்டவெளி இருக்கத் தான் இருக்கிறது. எங்கும் பரவியுள்ளதை மஹாகாசம் என்றும், குடத்துக்குள் இருப்பதை கடாகாசம் என்றும் சொல்வார்கள். இம்மாதிரியே மஹாகாசம் போலுள்ள அகண்ட ஆத்ம சைதன் யத்தை மாயை என்பது கடாகாசம் போலக் கண்டமாக்கி ஜீவ சைதன்யமாகப் பண்ணுகிறது. இப்படிப் பண்ணும் மாயா சக்தி இதை நீக்கவும் கூடும்தானே? தான் குறுக்கே வந்து ப்ரதிபலிக்காமல் விலகி ஜீவன் அப்படியே ஆத்ம சைதன்ய ஜ்யோதிஸ்ஸாக இருக்கும்படி அது விடக்கூடும்தானே? கடரூபத்துக்குள்ளே அகண்டத்தைக் கண்டமாக்கிய அது அந்த ரூபத்தை அழிவித்து ஜீவனை ஆத்மாகாசமாகவே ஆக்கவும் கூடும்தானே?

'மனஸை அடக்கி ஆத்மாகிட்டே வசப்படுத்து' என்றவுடன் ஆத்மாவிலே மனஸ் எப்படி ஸம்பந்தப்படும் என்று கேட்கிற வர்கள், இன்னொன்றும் யோசித்துப் பார்க்கணும். 'மனஸை அடக்கு', 'மனஸை இழு' என்றெல்லாம் சொல்வது மட்டும் எப்படி ஸாத்யம் என்று யோசித்துப் பார்க்கணும். அஞ்ஞான தசையிலுள்ள ஜீவனுக்குத்தான் இந்த உபதேசமெல்லாம். ஞானமடைந்து விட்டவனுக்கு உபதேசம் எதற்கு? அஞ்ஞான தசையில் உள்ள ஜீவத்தன்மைக்கே மனஸ்தான் காரணம். மனஸுக்கு மேற்பட்டதாக அஞ்ஞான ஜீவனிடம் எதுவும் கிடையாது. அப்படியிருக்கும்போது, 'மனஸை இழு, அடக்கு' என்றால் எதைக்கொண்டு ஜீவன் இதைப் பண்ணமுடியும்? அவனிடம் உள்ள ஸர்வமுமே மனஸ்தான் என்றிருக்க, அதை வேறு எதனால் அவன் உள்ளே இழுக்கவோ அடக்கவோ முடியும்? மனஸ்தான் அவனுக்காக எல்லாம் பண்ணுவதும். அவனையே ஆட்டிப் படைத்து எல்லாம் செய்யப் பண்ணுவ

---

* எண்ணங்களுக்கு ஆதாரமான சித்தம், உணர்ச்சிகளை அனுபவிக்கும் மனஸ், இவற்றின் தன்மைகளை ஆராயும் புத்தி, இதற்கெல்லாம் அடிப்படை யான 'நான்' எனும் தனி ஜீவ பாவமான அஹங்காரம் என்ற நான்கும் அந்தஃகரணத்தில் அடங்கும்.

தும். அப்படியிருக்க அதை அடக்குவது, இழுப்பது என்பதாக என்னென்னவோ பண்ணுவது என்றால் எப்படி எது பண்ணும்? மனஸே தன்னை இழுத்துக் கொள்ளுமா, அடக்கிக் கொள்ளுமா? அடங்காமல் ஓடுவதுதானே அதன் இயற்கையே?

ஈச்வர க்ருபையால்

இங்கெல்லாம்தான் மஹாசக்தனான ஈச்வரன் என்பவனின் க்ருபை வருகிறது. மாயையால் இந்த ஜீவனையும் லோகத்தையும் தோற்றுவித்தவன் அவன்தான். அந்த மாயா ஸ்ருஷ்டிகளில் ஒன்றேயான மனஸ், தான் ஒன்றிலே இழுபடணும், அடங்கணும் என்று ஆசைப்பட வேண்டுமானால் முடியுமே தவிர, தன்னைத்தானே அப்படிப் பண்ணிக் கொள்ள முடியாது. அதன் ஸ்வபாவமே சஞ்சலம் என்றிருக்க, அது எப்படித் தானே அடங்க முடியும்? 'சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண' – என்று அர்ஜுனன் சொன்னபோது, 'ஆமாம். ஸம்சயமே இல்லாமல் அது (சஞ்)சலமானதாகவும், அடக்க முடியாததாகவும்தான் இருக்கிறது' என்று பகவானும் ஒப்புக்கொள்கிறாரே: '**அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம்**'. ஆகையால் உடனேயே அவர் அப்யாஸத்தாலும், வைராக்யத்தாலும் நாளா வட்டத்தில் அதை அடக்கலாம் என்று சொன்னபோதிலும், இந்த அப்யாஸத்தைப் பண்ணும்படியாகவும் அந்த மனஸ் ஜீவனை விட்டால்தானே முடியும்? சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ள அது அப்படி விடுமா? அதே மாதிரி வைராக்கியத்தை இவன் பழக்கிக் கொள்வதற்கும் ஆசாமயமான அது அனுமதிக்குமா? இதற்கெல்லாம் ஒரே பதில்தான் ஈச்வர க்ருபை. 'ஐயோ, பாவம்! இந்த சஞ்சல மனஸைக் கொண்டும் ஜீவன் இப்படிப் பட்ட ஸாதனையில் இறங்கியிருக்கிறானே!' என்று ஈச்வரன் தான் இரங்கி இவனுடைய மனஸை அடங்கப் பண்ணி, உள்ளே இழுபட வைத்து, அப்யாஸ வைராக்யங்களில் ஜீவன் தீவ்ரமாகும்படி அருள் செய்வது.

ஜீவன் மாதிரியில்லாமல் ஈச்வரன் மனஸுக்கு மேற்பட்ட சக்தி. அதனாலே அவனுடைய க்ருபையில்தான் மனஸ் அடங்க முடியும். அது தன்னைத்தானே அடக்கிக் கொள்ளவில்லை. ஈச்வரன்தான் மாயைக் கலப்பற்ற தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலே ஜீவமனஸை வசப்படுத்தி வைக்கிறான். ப்ரயாஸை, ப்ரயத்தனம்தான் ஜீவன் செய்யக் கூடியது. அதற்கு மேலே மாயா நாடகத்தைப் பண்ணினவன்தான் ஸித்தியை அருள வேண்டியவன். ஆனபடியால், ஓயாமல் வேலை பண்ணிக் கொண்டேயுள்ள மனஸ் எப்படி வேலையே பண்ணாததும், தனக்கு அப்பாற்பட்டதாயுமிருக்கிற ஆத்மாவிலே கரைந்து போக முடியும் என்று தர்க்க ரீதியில் கேட்பதில் அர்த்தமில்லை. அதைத்தானே மாயை இதுவாக்கியிருக்கிறது? இதே மாதிரி, திரும்ப இது அதுவாக ஆகவும் இடம் கொடுத்து, தான் விலகிப்போய் விடுகிறது.

மனஸால் ஆத்மாவைப் பிடிக்க முடியாது. ஆனால் நமக்குத் தெரிந்தது, நம்மை ஸதா ஸர்வ காலமும் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது, இந்த மனஸ்தான். அதனால் இதை வைத்துக் கொண்டுதான் நாம் ப்ரயாஸை, ப்ரயத்னம், ஸாதனை செய்தாக வேண்டும். மனஸினால் முடியக் கூடியது, உபத்ரவம் பிடித்த தன்னை எப்படியாவது தொலைத்துத் தலை முழுகி விட்டு உபத்ரவமே இல்லாத ஆத்மாவாக ஆகிவிட வேண்டுமென்று நினைப்பதுதான். தன்னால் முடிந்த இந்த நினைப்பை அது விடாமல் வைராக்கியத்தோடு அப்யஸித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். அப்புறம் – க்ருபை என்று ஒன்று இருக்கிறதோல்லியோ? அது பாக்கி வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு விடும். மனஸை இல்லாமல் பண்ணி ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அது அனுக்ரஹம் செய்துவிடும். இதைத்தான் பகவான்,

'தத் ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்தாநம்
ப்ராப்ஸ்யஸி சாச்வதம் (கீதை 18.62)

– ஈச்வர க்ருபையால் உயர்ந்த, சாச்வதமான, சாந்த நிலையை அடைவாய்' என்று சொன்னார்.

மாயையால் என்ன முடியும், முடியாது, க்ருபையால் என்ன

முடியும், முடியாது என்று நாம் எப்படி நிர்ணயிப்பது? நம்முடைய தர்க்கமும் அந்த மாயையின் ஸ்ருஷ்டியாகவே இருக்கும்போது, இதற்குப் புரிகிற முறையில்தான் அது நடக்க வேண்டும் என்றால் அர்த்தமில்லை. கார்யமில்லாத சாந்த ஆத்மா ஸதா ஸர்வ காலமும் எதையாவது பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் அசட்டு நாமாக ஆகியிருப்பது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது. இது தர்க்கப்படி ஸரியில்லை என்று சொல்லி என்ன ப்ரயோஜனம்? நிதர்சனமாகத் தெரிகிறதே! அதனால், இதற்குக் காரணமான ஈச்வர சக்தி இதையே திருப்பி வைத்து அசட்டு நாம் சமர்த்து ஆத்மா ஆகவும் செய்யும் என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!

ப்ரத்யக்ஷச் சான்றுகள்

மனஸ் விலகி ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திப்பதை புத்தியாலும் புஸ்தகத்தாலும் நிரூபிக்க முடியாது. அதற்கு நிரூபணம் பிரத்யக்ஷமாக இப்படி மனஸ் அடிபட்டுப்போய் ஆத்மானந்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மஹான்கள்தான்.

(ஸதாசிவ) ப்ரம்மேந்த்ராள் அப்படியிருந்தார். கையை வெட்டினால்கூடத் தெரியாமல் அவர் பாட்டுக்கு இருந்தார். கொடுமுடியிலே அவர் நிஷ்டைகூடிக் காவேரிக்கரையில் உட்கார்ந்தார். வெள்ளம் புரண்டுவந்து அவரை அடித்துக் கொண்டுபோய் அப்புறம் அவர் மேலேயே மண்மேடிட்டு விட்டது. பஹு நாள் கழித்து யாரோ அதைக் கொத்தின போது உள்ளேயிருந்த அவருடைய கையிலே அடிபட்டு, ரத்தம் பீய்ச்சி அடித்தது. 'அடாடா, உள்ளே யாரோ ஆஸாமி இருக்காப்பல இருக்கே!' என்று அவர்கள் இழுத்துப் போட்டார்கள். அவர் பாட்டுக்கு ஆனந்தமாகச் சிரித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து கால் போன போக்கில் போனார் என்கிறார்கள்.

'அது முன்னூறு வருஷத்துக்கு முந்திய கதை. ஒருவேளை

கதை கட்டினதாகவும் இருக்கலாம். எப்படி நம்புவது?' என்று கேட்கலாம். ஸமீப காலத்தில் நம்மகத்துகப் பெரியவர்களே நேரில் பார்த்தவர்களாகவும் இப்படிப்பட்ட மஹான்கள் இல்லாமல் போகவில்லை.

கும்பகோணத்தில் இருந்த மௌன ஸ்வாமிகளை நேரில் பார்த்தவர்கள் ஆச்சர்யமாகச் சொல்கிறார்கள். நேரம், காலம் தெரியாமல் அவர் பாட்டுக்கு அப்படியே நிஷ்டையில் இருப் பாராம். கண்திறந்த நிலையில் ஸமாதியில் போனாரானால், எத்தனை மணி, எத்தனை நாள் அவர் ஸமாதி ஸ்திதியிலிருந்தா லும் திறந்த கண் கொட்டவே கொட்டாமல் நிலை குத்திட்ட படி இருக்குமாம். விரலை முழிக்குள்ளே விட்டால்கூட, இமை மூடாமல் இருக்குமாம். வாயிலே சிறிது ஆஹாரத்தைப் பக்தர் கள் திணிப்பார்கள். அது ஏதோ கொஞ்சம் உள்ளே போனால் உண்டு. இல்லாவிட்டால் அது வாயில் அப்படியே அப்பிக் கொண்டு, எறும்பெல்லாம் போட்டுப் பிடுங்கி உதடு வீங்கித் தொங்கும். அதுவும் தெரியாமல் அவர் நிஷ்டையில் இருப்பார். முகத்திலே ஆத்ம ஜ்யோதிஸின் ப்ரகாசம் வீசிக் கொண்டிருக்கும்.

தூக்கத்திலும் மனஸ் இல்லைதானென்றாலும் அப்போது ஆத்ம ஞானமுமில்லாததால் ப்ரகாசத்துக்குப் பதில் வழக்கமா யுள்ள சோபைகூட இல்லாமல், 'சொல்லக் கூடாதது' மாதிரிக் கிடக்கிறோம்! ஆத்மானந்தத்தின் ப்ரதிபலிப்பாக ஸமாதியி லுள்ள மஹான்களுடைய முகத்திலோ ப்ரகாசமான மந்தஹா ஸம் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

இரண்டு மூன்று நாள் ஆஹாரப் பற்றும் பசையும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தும் மௌன ஸ்வாமி நிஷ்டை கலையாமலே இருந்தால் மற்றவர்கள் அதை எடுத்துப்போட்டு, வாயை சுத்தி பண்ணி, வேறு ஆஹாரத்தை வைத்துப் பார்ப்பார்களாம்.

வேறு யோகி ச்ரேஷ்டர்களைப் பற்றியும் இப்படியெல் லாம் சொல்கிறார்கள். சர்க்கரையை அவர்கள் நாக்கில் வைத்து அழுத்தினால்கூடத் துளி எச்சில் சுரக்காமல், எத்தனை நாழி யானாலும் கரையாமல் அது அப்படியே இருக்குமாம். நம்முடைய இஹலோக ஆசைகளுக்கும் ஆனந்தங்களுக்கும்

மரத்துப்போய், போக்ய வஸ்துக்களின் ருசி இழுப்புக்குக் கொஞ்சங்கூட ஆளாகாமல், இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட பேரானந்தத்தை ருசித்துக் கொண்டு ஜீவன் அதிலேயே ஒன்றாகித் திளைத்திருக்க முடியும் என்பதற்கு இதெல்லாம் அத்தாட்சி.

இதேபோலக் காசியில் பாஸ்கரானந்தர் என்பவரை தினந் தினம் நேரில் பார்த்த பல பேரும் ஸாக்ஷி சொல்கிறார்கள்.

நமக்கே நன்றாகத் தெரியும், ரமண ஸ்வாமிகள்ள. புழுவும் பூச்சியும் போட்டுத் தொடை, ப்ருஷ்டபாகங்களைக் குடைந்தா லும் தெரியாமல் ஆத்மாராமனாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்டவர்களின் அனுபவத்துக்குப் பெரிய சான்று இவர்களுடைய ஸன்னிதி விசேஷம்தான். இன்றைக்கு★ நம் தேசத்தின் பல பாகத்திலிருந்தும் வெளிதேசங்களிலிருந்துங் கூடப் பலபேர் ரமணாச்ரமத்துக்கு வருகிறார்கள். 'எத்தனையோ மனச்சஞ்சலங்களோடு போராடிக்கொண்டு போனோம். அவர் முன்னாடி போய் உட்கார்ந்ததும் அத்தனை சஞ்சலமும் எங்கே போச்சு என்று தெரியாமல் மறைந்து ஒரே சாந்தமாய் விட்டது' என்று சொல்கிறார்கள். இதிலே சிலபேர் அப்புறம் நல்ல ஸாதகராகிறார்கள். அப்படி ஆகாமல் ஸம்ஸார வாழ்க்கைக்கே திரும்புவர்கள்கூட, ஆச்ரமத்தில் மட்டும் தங்கள் மனஸ் ஸம்ஸாரத்தில் ஒட்டாமல் கொஞ்ச நாழியாவது ஓர் அலாதியான அமைதியை அனுபவித்தது என்று சொல்கிறார் கள். இத்தனைக்கும் அவர் என் மாதிரி லெக்சர் அடிப்ப தில்லை. ஏதாவது கேட்டால் மட்டும் சொல்கிறார். ஆனாலும் அவர் எதுவும் பண்ணாமல் சும்மாயிருப்பதே மற்றவர்களுக்கு ஒரு சாந்தியை அளிக்கிறது என்கிறார்கள். தூங்குகிறவனைப் பார்த்தால் இப்படி ஆகிறதோ? 'டல்'தானே அடிக்கிறது?

ஜீவனுள்ளதாக ஓர் அனுக்ரஹ சக்தி ஞானிகளிடமிருந்து மற்ற வர்களுக்குப் பாய்வதாலேயே, இவர்களெல்லாரும் சூன்யமான ஒரு சாந்தத்தில் இருப்பவர்களில்லை. பூர்ணானந்தமான சாந் தத்திலே இருப்பவர்கள் என்று நிரூபணமாகிறது. அனுக்ரஹ

★ உரையின் இப்பகுதி ஸ்ரீ ரமண மகர்ஷிகள் நம்மிடைத் தூலமாக இருந்த காலத்தில் அருளப்பட்டது.

சக்தியாலே அந்தமாதிரி உயர்ந்த நிலை மற்றவர்களுக்கும் தற்காலிகமாகவாவது கிடைக்கிறது என்றும் 'ப்ருவ்' ஆகிறது. இதையே விஸ்தாரம் செய்து பார்த்தால், ஈச்வர க்ருபையால் ஜீவனுக்கு சாச்வதமாகவே மனஸ் விலகி ஆத்மானுபவம் உண்டாக முடியும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடிகிறது!

குழந்தைபோல ஒரு வஸ்திரமுமில்லாமல் அன்று சுக ப்ரஹ்மமும், ஸமீபகாலத்தில் ஸதாசிவ ப்ரஹ்மமும் ஆனந்த மாக காடு மலை நதி என்று ஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந் தார்களென்று படிக்கிறோம்.

ஆத்மானுபவிகள் அடித்த சிலையாக நிர்விகல்ப ஸமாதி நிஷ்டையிலிருக்கும்போதுகூட அவர்கள் உள்ளே ஆனந்த மயமாயிருப்பது அவர்களுடைய வெளித்தோற்றத்திலிருந்தே தெரியும்!

இந்த நிஷ்டை கலைந்த பிறகும்கூட அவர்களின் உள்ளுக் குள்ளே அனுபவம் மாறாது. 'நிஷ்டை கலைந்தது' என்பது நம் பார்வையில்தான். நிஷ்டை கலைந்து அவர்கள் வெளி உணர்வோடிருப்பதாக நாம் நினைக்கும்போதுகூட அவர்கள் ஆத்மாவிலேயேதான ஐக்யமாயிருப்பார்கள். மனஸின் பந்த மும் ஸம்ஸார பந்தமும் கர்மபந்தமும் துளிக்கூட இல்லாமல் இங்கேயே மோக்ஷம் அடைந்துவிட்ட ஜீவன் முக்தர்கள் என்று அவர்களைத்தான் சொல்வது. தூங்கிக் கொண்டே ஒரு குழந்தை தாய்ப்பால் சாப்பிடுகிறதல்லவா? இப்படி அவர்கள் உள்ளுக்குள்ளே ஸமாதி நிஷ்டையிலிருந்து கொண்டேதான் நமக்கு பஹிர் முகப்பட்டதுபோல (புறவுணர்வடைந்தது போல)த் தோன்றி வெளிலோகத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்வது, ஸல்லாபம் செய்வது எல்லாமும். இந்த வெளி நாடகத்தில் அவர்கள் கோபப்படுகிறாற்போல, துக்கப்படுகிறாற்போல இருக்கும் ஸமயங்களிலும்கூட அவர்கள் வாஸ்தவத்தில் ஸதானந்தமான ஆத்மாவிலேயே ஒன்றுபட்டிருப்பவர்கள்தான்.

அந்த உள்ளனுபவத்தை சூன்யம் என்றும் பாழ் என்றும் நம் பார்வையிலிருந்து அந்த அனுபவிகளும்கூடச் சில ஸமயங் களில் சொல்வதுண்டு. உண்மையில் அது ஆனந்த பூரிதமான நிலையே!

ஆத்மாவிடமிருந்தே ஆனந்தம்!

ஆத்மானுபவம் என்பது ஒன்றுமில்லாத ஒரு 'வெறிச்சு, நிலையாக இல்லாமல் ஆனந்த பூர்ணமாயிருக்கும் என்பதற்கு நான் proof-கள் கொடுக்கப் பார்ப்பது எனக்கே சிரிப்பு வருகிறது. ஆனந்தம், ஆனந்தம் என்று நாம் சொல்வதே ஆத்மாவின் ஸ்வரூப லக்ஷணந்தான். முன்னே நான் காட்டின த்ருஷ்டாந்தத்திலே, ஒரு கடத்துக்குள் இருக்கிற தீபத்தின் ப்ரகாசத்தைத் துளித்துளி அதிலுள்ள சின்ன த்வாரங்களின் மூலம் கிரணமாகப் பெற்று, இந்தக் கிரண ஸ்பர்சத்திலேயே லவலேசம் ஒளி பெற்ற வஸ்துக்கள். 'அந்தத் தீபத்துக்கு ப்ரகாசம் இருக்கா, இல்லியா?' என்று கேட்டால் எப்படி இருக்கும்? அப்படித்தான் புலன்களால் ஏதோ கொஞ்சம் எப்போதோ ஆனந்தம் காண்கிற நாம் ஆத்மாவுக்குக் கேவல ஸ்திதியில் ஆனந்தம் உண்டா என்று கேட்பதும்.

நாய் என்ன பண்ணுமென்றால், அது ஒரு காய்ந்துபோன எலும்புத் துண்டைப் பார்த்தால் அதிலே என்றைக்கோ ஒட்டிக் கொண்டிருந்த மாம்ஸ வாடை இருப்பதை முன்னிட்டு அதைப் போட்டுக் கடிக்க ஆரம்பிக்கும். நாய் ஆஹாரம் பண்ணுவதற்கு அந்த எலும்பிலிருந்து ஒரு ஸத்தும் வராது; ஆனால் அது நாயின் வாயில் குத்தி இந்த நாயின் ரத்தமே வெளிவர ஆரம்பிக்கும். அறிவில்லாமல் அந்த நாய் எலும்பிலிருந்தே ரத்தம் வருவதாக நினைத்து ஸந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு, அதை மேலும் மேலும் கடித்துத் தன் வாயை மேலும் மேலும் வ்ரணமாக்கிக் கொண்டு, அதிலிருந்து வடிகிற தன் ரத்தத்தையே குடித்து ஆனந்தப்படும். இப்படித்தான் வெளி வஸ்துக்களின் அனுபோகத்தில் நாம் பெறும் ஆனந்தமென்பது, அந்த வெளி வஸ்துக்கள் தருவதல்ல. நாயின் வாய் ரத்தம் போல நம் இந்த்ரியங்களிலேயே உள்ள ஆனந்தம்தான் அது. அந்த ரத்தமும் எங்கேயிருந்து வந்தது? நாயினுடைய உயிரிலிருந்துதான்.

இம்மாதிரி இந்த்ரிய இன்பம் என்பதும் ஆத்மாவிலிருந்தே வருவதுதான். வெறுமே ஆத்மாவாக மட்டும் இருந்துகொண்டு அந்தப் பூர்ணானந்தத்தில் நிறைந்திருக்காமல், இந்த்ரியத்தினால் அதிலே துளி பாகம் ஆபாஸப்பட்டு ('ஆபாஸப்பட்டு' என்றால் 'ப்ரதிபலிக்கப்பட்டு' என்று அர்த்தம். 'அருவருப் பான ரூபமடைந்து' என்று அர்த்தமில்லை - இப்படி ஆபாஸப்பட்டு) வெளிப்படுவதையே நாம் ஆனந்தம் என்று நினைக்கிறோம்; அதுமட்டுமில்லாமல், இந்த ஆனந்தமும் இந்த்ரியங்களின் அனுபோகத்துக்கான விஷயங்களிலிருந்து (object-களிலிருந்து) வருவதாக வேறு நினைக்கிறோம்! ஆனந் தம் 'தன்னது'தான், subjective-தான்; வெளி வஸ்துவிலிருந்து வரும் objective ஸமாசாரம் அல்ல. நிஜமான 'தானும்' ஆத்மா தானேயன்றி அந்தஃகரணமோ, இந்த்ரியங்களோ அல்ல.

இதைப் ப்ரக்ருதத்தில் (நடைமுறையில்) நம்முடைய பேச்சு வழக்கிலிருந்தே தெரிந்து கொள்ளலாம். என்னுடையது என்று ஒன்றைச் சொன்னால் அப்போது அந்த ஒன்று 'நான்' அல்ல என்று ஆகும். 'இது என்(னுடைய) தண்டம், இது என் கமண்டலம்' என்று சொன்னால் இந்த தண்டமே நானில்லை (நான் 'தண்டமாக' இருந்தாலும் அது வேறு அர்த்தத்தில்! இந்தமூங்கில் கழி நானில்லைதானே?), இந்தக் கமண்டலமே நானில்லை என்றும், இந்தத் தண்ட கமண்டலங்களைத் தன்னுடையதாகக் கொண்ட வேறே ஒரு ஆஸாமி இருக்கிறா னென்றும் நன்றாகத் தெரிகிறதல்லவா? 'உடைய' போடுகிற 'உடையவர்' வேறு, அவ'ருடைய'வனாகிய உடைமைகள் வேறுதான். 'என்னுடைய வீடு', 'என்னுடைய பிள்ளை', 'என்னுடைய பாங்க் டிபாஸிட்' என்றெல்லாம் சொல்லும் போது அதுகளே நீங்கள் அல்ல. அவை உங்கள் 'உடையவை' - அதாவது அவை உடைமை, நீங்கள் உடைமையாளர். இதை இங்கிலீஷில் Possessive case என்கிறார்கள். Possessionதானே உடைமை?

இப்போது உடம்பு (அதாவது இந்த்ரியங்கள்) நானில்லை, மனஸ், புத்தி, சித்த அஹங்காரம் முதலானவை சேர்ந்த அந்தஃகரணமும் நானில்லை என்பது எப்படி என்று காட்டு கிறேன். 'என்னுடைய கை, என்னுடைய கால், என்னுடைய

உடம்பு' என்றெல்லாம் அனேக ஸந்தர்ப்பங்களில் சொல்கிறீர்களோ இல்லியோ? 'என்னுடைய கண் பார்வை குறைந்து கொண்டே வருகிறது', 'என்னுடைய காது ஆபரேஷனுக்கு அப்புறம் நன்றாய்க் கேட்கிறது' என்றெல்லாம் இந்த்ரியங்களுக்கும் 'உடைய' போடுகிறோமல்லவா? 'என்னுடைய மனஸ் உனக்குத் தெரியாது', 'என்(னுடைய) புத்தியை 'ஜோட்'டால் அடிச்சுக்கணும்' என்றெல்லாம் அந்தஃகரணத்தைக் குறித்தும் 'உடைய' போட்டுச் சொல்கிறோம். அப்படியானால் இந்த 'உடைமை'களுக்கெல்லாம் ஸொந்தக்காரனாக ஓர் 'உடையவர்' இருக்கத்தானே வேண்டும்? அந்த உடைமையாளன்தான் 'நான்'! 'என்னுடைய நான்' என்று வார்த்தை வருமா? வரவே வராது. உடைமையாக இல்லாமல் உடைமையாளனாகவே இருக்கிற அசல்தான் ஆத்மா.

'என்னுடைய ஆத்மா' என்று நாம் பேச்சிலே எப்போதாவது சொன்னால் அது தப்பு. இதே போல இன்னொருத்தருடைய ஆத்மா என்று சொன்னாலும் தப்பு. 'ஆத்மா' என்றால் என்னவென்று தெரியாததால் நாம் பண்ணும் தப்பு. ஸாதாரணமாக ஆத்மாவைப்பற்றி எப்போது சொல்கிறோம்? யாராவது ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டால், 'பாவம், அந்த ஆத்மா படாத பாடு படுகிறது' என்கிறோம். ஓயாமல் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பவரை, 'நிம்மதியில்லாத ஆத்மா' என்கிறோம். 'காலமானார்' என்று பேப்பரில் போடும்போது, 'அன்னாருடைய ஆத்மா சாந்தி அடையட்டும்' என்று போடுகிறார்கள். இந்த எல்லா இடத்திலுமே 'ஆத்மா' என்ற பத ப்ரயோகம் ஸரியில்லை. ஆத்மா பாடும் படாது, நிம்மதி இல்லாமலும் இருக்காது, அது புதிசாக சாந்தி என்று ஒன்றை அடைய வேண்டியதுமில்லை. இங்கேயெல்லாம் மாயா ஸம்பந்தத்தால் ஜீவபாவம் பெற்று அந்தஃகரணத்தினால் செயல் புரிவதான ஆத்மாபாஸத்தைத்தான், ஆத்ம சைதன்ய மஹா ஜ்யோதிஸ்ஸின் ஒரு சின்னப் பொறியான ஜீவத்வத்தைத்தான், ஆத்மா என்று தவறாகச் சொல்கிறோம். Ego என்று சொல்கிறார்கள். சித்தம், புத்தி, மனஸ், கர்மேந்த்ரியங்கள், ஞானேந்த்ரியங்கள் இவற்றால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு ஜீவனுக்கு, இவையே 'தான்' என்பதாக ஓர் உணர்வு இருக்கிறது. இதற்குப் பேர் 'அஹங்காரம்'. சித்தம், புத்தி, மனஸ் என்ற மூன்றோடு இந்த அஹங்காரத்தையும் சேர்த்தே

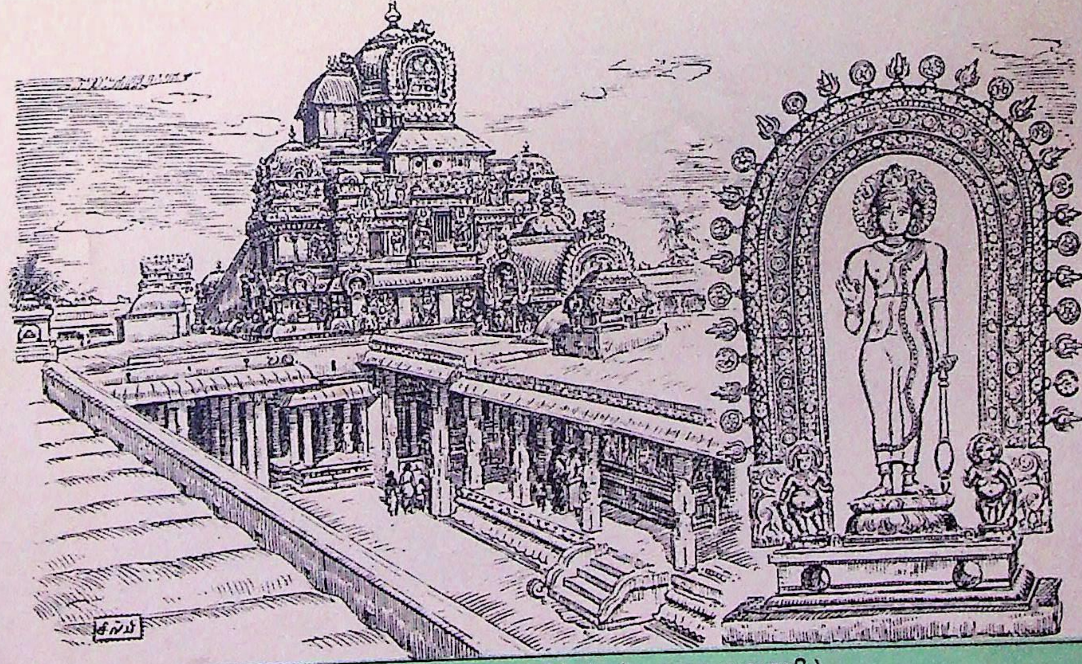
அந்தஃகரணம் என்பது. அகண்டமானது ஆத்மா. அதன் கண்டமான ஆபாஸமே ஜீவபாவம் அடைந்து தன்னையே 'நான்' என்று நினைப்பதுதான் அஹங்காரம்; ego என்பது. இந்த egoவைத்தான் நாம் பெரும்பாலும் ஆத்மா என்று தப்பாகச் சொல்லிவிடுகிறோம். ஸமுத்ரத்திலே ஒரு சொம்பை அமுக்கி, அந்த சொம்புக்குள் இருக்கிற நாலு ஆழாக்கு ஜலத்தை ஸமுத்ரம் என்கிறது போலத்தான், நாம் தனி ஜீவ அஹங்காரத்தை ஆத்மா என்பதும். சொம்பு ஜலம் ஸமுத்ரத்துடையது என்பது போல இதுவும் ஆத்மாவுடையதுதான். இதுவும் 'நானி'ல் வராமல், 'என்னுடைய' என்பதில்தான் வரமுடியும். ஆத்மாவுடைய ஆபாஸத்தில் வந்ததுதானே இது?

ஆனால் ஆத்மாவோ 'தன்னுடையது' என்று எதைப் பற்றியும் எண்ணுவதில்லை. அதற்குத் 'தான்' ஒன்றைத்தான் தெரியுமே தவிர, தனக்கு வெளி வஸ்துவாக, 'தன்னுடைய' என்று சொல்லிக்கொள்ளும்படியாக ஏதொன்றும் இருப்பதாகத் தெரியாது. அதனிடமிருந்தே ஜீவனின் ஸர்வஸ்வமும் வந்திருந்தாலும் அது இவற்றோடு ஸம்பந்தப்படுவதில்லை.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சீர்காழி - ஸ்ரீ பைரவர் (சட்டநாத சுவாமி)